

Ketabton.com

دروسی ارمان

ناول رفیع اللہ روشن

وروستی ارمان

(ناول)

ليکوال:

رفيع الله روشن

۱۳۹۴ ل کال

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وروستی ارمان
لیکوال: رفیع الله روشن
خپروندی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنګي خانګه
وېبپاڼه: www.melitahrik.com
کمپوز: لیکوال
ډیزاین: فدا حسین
پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید
چاپوار: دویم
لیکوال د خپرونو لړ: (۶)
چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ کال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م
د تحریک د خپرونو لړ: (۱۰۶)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوولیت لیکوال پورې اړه لري.

دالی

ټولو هغو ناول لیکونکو ته چې د ناول لوستلو او
بنکلیو الفاظو او تورو یې ماته هم د ناول په نامه
دیوه جونگ د لیکلو ځواک راګر او خپلې
سپوږمۍ ته چې دخپلې مینې دنړۍ په رانه اسمان
کې له ستورو یې راته قنډیلونه جوړول له خیال
سره غاړې وېستم او دغه ناول یې تاسولپاره را
باندې اماده کړ.

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

خوتکي

دهغه ستر ذات په سپېڅلې نامه چې دنيا، اخرت، ځمکه او اسمانونه
بې پيدا کړل اوبيايې ددې لويې ځمکې پرمخ پر ټولو مخلوقاتو
انسان مقدم او بهتروگرځاوه.

قدرمنواو زړه ته راتېرو لوستونکيو، پوهېږم په هره برخه کې چې وي
يوه کرښه ليکل هم ډېر غټ زړه، پوره جرئت اولوی استعداد او پوهې
ته ضرورت لري، زه استعداد او پوهه نلرم بلکې زړه او جرئت مې
کړی دی، چې ديوڅه د ليکلو لپاره مې قلم په زحمت کړی، هېڅ زړه
نشم کولای چې ستاسوپه لاسونه کې د وروستي ارمان ناول باندې يوه
کرښه هم وکارم ځکه چې په خپله مې ليکلې، حتی له بلې ژبې مې هم
ندی ژباړلی او زه کله هم په خپله ليکنه نظر نشم ورکولی، خوږو
وروڼو او خویندو پوهېږم تاسوبه تردې وړاندې هم ډېر ناولونه، لنډې

کيسې او داستانونه لوستي وي، ډېر خوند به مو ورځنې اخستې وي او ډېر به يې له ځانه سره اخستي ياست، ځکه چې ډېر ناولونه په خورا مهارت ليکل شوي وي، د الفاظو ښکلا پکې دومره ډېره وي چې بېخي لوستونکي يوې بلې دنيا ته بيايي، دا خبره ځکه کوم چې زه پخپله د ناول او کيسو ډېر مينه وال یم.

زه تاسو ته دانه وایم چې وروستی ارمان ناول ددې لپاره ولولۍ چې ډېر خوندور دی او یا هم په ډېره خوږه کيسه راڅرخي مگر دا درته وایم چې تاسو وروستی ارمان زما د ځان ستړي کولو زحمت وېستلو او شپو رڼو سبا کولو ارزيايي کولو لپاره ولولۍ او ارزونه يې وکړئ چې په دې ارزي او کنه؟ ستاسو لپاره همدومره او په اخر کې دا په ځان فرض گڼم چې د سپين زر ميلاد کمپيوټري مطبعې له رئيس ښاغلي وحيد الله مایار څخه د زړه له تله مننه وکړم چې د وروستي ارمان د چاپ لگښت يې په غاړه واخيست او ستاسو تر لاسونو يې در ورسوه.

دهېواد د ابادۍ او تاسو ټولو ته د ښه ژوند په هيله

رفيع الله روشن

پیل:

دملک شېر په اولادونو کې اکرام دخبرې هلک و ، هغه له کوچنیوالي زیږک او پړکاره هلک وو ، له زده کړو سره یې بې کچې مینه وه ،

د عمر په لحاظ کوچنی وو خو د تجربې او فکر په لحاظ سم بابا و ، په کلي کور کې په ټولو ډېر گران وپه کروندو کې چې به چا ولید نو کوچنی بزگر یې باله ، دا چې په کور کې یې له مور سره په کارونو کې برخه اخسته اکرام لومړی شخص وو چې په اخلاص او دیوې لور پشان یې دهغې لاسنیوی کاوه ، دکلي نجونو به ورته اشپز ویلې ، همداسې وبه یې لیده دشوخی په ډول به یې پرې غږ وکړ ، نن دې څه پاڅه کړیدی؟

په دې سره به اکرام غوسه کېده ، نجونوته به یې بدې ردې ویلې ، ورته ویل به یې شرمېږي نه چې داسې وایی؟ خو هغو شوخو جنکیو به هم دده له غوسې او خبرو خوند اخست.

یو وخت اکرام دکلي له څو نورو هلکانو سره له خپل ولایت څخه سلگونه کیلو متره لرې یوه بل ولایت ته دمزدورۍ لپاره ولاړ ، که څه هم پلار او کورنۍ یې نه پرېښوده ، خو بیا هم ولاړ ، هغه ولایت داسې و چې ډېرې ولسوالۍ یې له مخالفینو سره وې ، همدالامل وو چې دژوند

دارتیا وړ ډېروشیانو ته په اسانۍ سره لاسرسی نه پیدا کېده، خصوصاً صحي اسانتیاوې، په هغه ځای کې به ډاکټر یوناروغ ته، یوه پیچکاری په پنځوس افغانۍ تېروله، یوسیرم په سل او یو عادي پانسماڼ یې په ۳۰۰ افغانۍ کاوه، داچې اکرام ته د پیچکاری، سیرم تېرولو او پانسماڼ چل یاد وواو په کلي کې یې ډېرو ناروغانو سره ډاکټرانوله هدایت وروسته په یادو ضروریاتو کې مرسته کړېوه، یوه ورځ ورته یو ناروغ چې اقتصادي وضع یې هم ښه نه وه، ډاکټرانو له ظلمونو سر وټاکوه، اکرام ورته وویل له دې وروسته، ډاکټرته ورنشې، زه درته پیچکاری، کوم، ناروغ همدا سې وکړل، څو پیچکاری چې اکرام ورته کړې وې، نو ناروغ په خپل کلي کور کې ویلي وو چې دلته یو هلک دی په ډاکټرۍ پوهېږي، خو مزدورۍ ته راغلی دی.

له دې وروسته به ډېر ناروغان چې پخوانی ناروغ سلیم به یې مخکې راروان وو، ډاکرام خواته د پیچکاری یا پانسماڼ لپاره راتلل.

اخر داشو چې اکرام په هغه ځای کې په کوچني ډاکټر مشهور شو، بیا به خلکو کار او مزدورۍ ته نه پرېښود، ورته ویل یې چې ستا ملگري دخپلې مزدورۍ څومره حق الزحمه اخلي، موږ تاته دهغې دوه برابره درکړو، ته به کار نکوي.

په دې سره به دا کرام ورسره تللیو ټولو ملگرو رخه کوله او تل به ورته قهرجن ول.

کله چې له هغه ځای څخه بېرته خپل کورته تلل نو دکلي مشرانو ورته وویل: کوچنی ډاکټر صاحب! که ستا ملگري نه خوابدي کېږي نو ته له دې ځایه مه ځه، تاته موږ دلته ډېرې اسانتیاوې برابروو، څنگه چې هغه خلک د ځایي ډاکټرانو څخه ډېر تنگ شوي وو او ټول یې د پلۍ پر پرتله کېنولي وو نو ټولو اکرام ته همدا خبره کوله، خو اکرام او ملگرو یې نه ورسره منله ځکه هغه ولایت ډېر ناامنه وو، هره ورځ به دوه درې مړي ددوی په شاوخوا کې موندل کېدل.

دا کرام له کلي په تگ له خپلې کورنۍ څخه نور خلک ډېر خفه وو، کله چې له مزدوری راوگرځېدل، په کابل کې ورته یوه دنده پیدا شوه، چې دی ډېر ورسره خوشحاله و، اوس دهغه په کور کې کوچنۍ خويندې دومره را لویې شوې وې چې دا کرام پر ځای یې دمور له لاسونو لاندې اوږې ورکولې او دکور کارونه یې ورسره سمبالول.

همدارنگه ترده کشرانو وروڼو یې له پلار سره سمه همکاري کوله، دی به په میاشت کې یو ځل کورته راته، درې څلور ورځې به یې له کورنۍ او ملگرو سره تېرې کړې، بېرته به ولاړ.

یوه شپه لس بجې له دندې کورته راغی، د ژمي موسم و هوا ډېره یخه وه، چې راوړسېد یواځې موریې وینښه وه او دخپل ځوی دراتللو لپاره

یې دانگړې دروازې ته کتل، اکرام یې ولید، چې حوډلې ته راننوت، دخدای پاک شکریې اداکړ، ورپورته شوه، سترې مشي اوښه راغلاست یې ورته وویل، موریې دډوډۍ او چایو ورته وویل، خو اکرام انکار وکړ.

نه مورجانې! نه یې خورم، سترې شوی یم خوب راځي، جنکۍ هم ویدې دي، نو پرې یې ږده چې خوب وکړي، زه وږی نه یم، ته هم استراحت وکړه، چې ډېره ناوخته ده، دواړه دخوب ځایونو ته ولاړل، سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شول، داچې اکرام د شپې ناوخته راغلی وو، نو کوچني ماشومان ټول ویده وو، په همدې خاطر سهار ټول ورته را تاوول، دی یې د مور څنگ ته ناست و، لایې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جیب کې یې موبایل وشرنگېد، دزنگ له راتللو سره یې مور ورته وکتل، په ترڅه موسکایې وویل:

زویه! یو خوستا ملگري هم سم پېریان دي، دمه دې لا جوړه نده، بیایې درپسې زنگونه سرکړل، موبایل یې ورته کش کړ، بس چې هرڅوک وي خپل کار به کوي، خپل چای دې نوش جان وسکه، دوی دوی بېکاره دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ویې نه پېژندله، ورته یې وویل، موري! کوم بل څوک به وي، کار به یې راسره وي، زما کوم ملگری ندی ځکه

دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا
اشنا ده، موبایل یې ورکړ، ماشومانوته یې وویل غلي شئ، چې اواز
واورم، زنگ ډېر اوږد شو، نور د بندېدو په حال کې وو چې د تائید
تنی یې کېکاږله، دهغه عادت و چې چاته به یې زنگ واهه او که بل
چا به ورته زنگ ووه نو دخبرو پیل به یې ورسره په سلام کاوه، ډېری
خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو، بلې، اورې
اویانور اصطلاحات کاروي، نویې سلام اداکړ، له هغې خوا یې
ډېر تیت، کمزوی اوزړه نازړه اواز تر غوږه شو، (سلام شما کی
هستین؟) اواز د نجلۍ وو، په دري یې خبرې کولې، ځواب یې ورکړ
زنگ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني، کله یې د مور، پلار او
کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې
کړې، لکه د لارورکي پشان یې اخوا د پخوا کتل، خودا ښه وو چې
خدای یې پرده وکړه اړیکه پرې شوه، ده هم سرپسې ونه گرځاوه فکر
یې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا
زنگ راغی هماغه شمېره وه، اوس یې نو چای څښلی وو، ښه یې
اشتها صافه وه، له کوتې ووت له حویلي د باندې یې ځواب ورکړ، خو
نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه، چې ته څوک یې او زما شمېره
دې له کومه کړې؟

اکرام ته يې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې، ورغبرگه يې کړه، داچې زه څوک يم، وروستی خبره ده، خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنگ دې وهلی دی.

نجلی وویل چالاکی مکوه، سم حال راته ووايه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشيپې په لس بجو زما موبایل ته زنگ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی، دنجلۍ خبروته يې زړه تنگ شو ورته يې وویل:

وگوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنگ ووهه او ما مه چېره، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم يې ورته وکړ چې همداسې ده، لکه څرنگه چې مې وویل، خو اکرام ځکه نه شوای منلی چې زنگ يې ورته نه وو وهلی اونه يې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داخل يې خبرې په همدې کشمکش کې تر پینځلسو دقیقو واوښتې، اجازه يې ترې واخسته، خو ژمنه يې ورکړه چې زه بیا درته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شو، ای خدایه! دابه څوک وي، ایا په رښتیا هم همداسې ده لکه دايې چې وايي؟ بیا به يې وویل هسې نه چې ددفتر کومه همکاره مې وي، یامې په خپلوانو کې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي، چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې او په دې ویروس ترکومې کچې ککړ

یم، له ژمنې سره سم یې زنګ ووهه ورته، خبرې یې بیا هم په پخوانۍ موضوع څرخېږي، اخري یې ورته وویل یو ځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک یې، دکوم ځای یې، متعلم یې، محصل یې او که کومه دنده لري؟ ځان یې په تمامه ورته معرفي کړ، له دې وروسته، هغې هم ځان وروپېژانده، نوم یې ورته مريم وښود، ویل یې چې په ننگرهار کې ژوند کوي او په یوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې ۱۲م ټولگي زده کوونکې ده، پلار یې نظامي دنده لري.

اکرام له دې مخکې هم په مایل او مخامخ له ډېرو نجونو سره خبرې کړې وې، لکه په دفتر کې له همکارانو سره، په کورسونو کې له همصنفیانو سره او همدارنگه په ډېری ورکشاپونو کې، خو کله یې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ او خوږه لهجه خبرې نه وې کړې، خوددې په خبرو کې یو ډول عجز، سپېڅلتیا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی ورته ښکاره شو، احساس یې ورته دروند معلومېده.

هغې به اکرام ته ویل چې اواز دې ډېر راته اشنا معلومېږي، په یو افغاني ټلوېزيون کې یې دیوژورنالېست نوم یې ورته واخست چې ستا اود هغه اواز کټ مټ یوشان دی، هغه ورته وویل شاید همدا سې به وي.

دڅه وخت په تېرېدو سره يې دومره له اواز سره اموخته شو چې که ډېر کله به يې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به ولکه ډېر يولو شى چې يې ورک کړى وي.

دنجلۍ لخوا دورکړل شويو معلوماتو له مخې يې ورپسې پلټنې پيل کړې، دهغه زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبرو کولو پرې غل وو، هېڅ آرام نه ورته، ويل يې هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړى وي او کوم کار راته ونه گوري.

اخر داشو چې دنجلۍ کورنۍ يې ديو ملگري په مرسته پيدا کړه، او ټول معلومات يې په لاس راوړل، دهغې دپلار، وروڼو ترونواو نورو خپلوانو نومونه يې ياد کړل.

يوه ورځ يې خبرې کولې چې نابېره يې دهغې دورور نوم له خولې ووته، له دې سره دنجلۍ ستونى بند شو، په وار خطايۍ يې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ ده ژر ځان ناجاڼه کړ، هو هغه خو زما ملگرى دى همکار مې دى، ډېر ښه هلک دى، خو هغې مکمل باور لاره چې اکرام دهغې ورور ښودلى دى نه کوم بل څوک، نو يې ورته وويل: ماله اول نه فکر کاوه چې ته به موږ پېژنې او زموږ کوم نژدې خپلوان يې، بس دى نور زه لتاسره خبرې نه کوم او هيله کوم راځه چې يو بل هېرکړو، هغه ورته وويل:

ورگوه مریم! زه نه ستاله خبروسره ډېره دلچسپي لرم اونه ستا په هېرولو کې کومه ستونزه نه لرم، مگر مالا تر اوسه ستا کور، پلار، ورورڼه اونور څوک ندلي ليدلې خوکه وغواړم ډېر ژر يې موندلای شم، ورته يې وويل ځکه چې زه يو ژورنالېست یم، اوپه هر ډول چې وي ستا په اړه کره معلومات په لاس راوړلی شم، خو هغې ويل دا چې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبرېږي، نه ستاکورنۍ اونه هم زما.

اکرام ورته وويل: که چېرې تاته ستونزې جوړېږي نو ښه ده چې له خبرو کولو ډډه وکړې خو زما لخوا بېغمه شه.

اکرام مریم ته دا خبره دومره په کلکه وکړه خو له خپل زړه خبر نه و چې زړه يې څه وايي اوس هغه دومره له مریم سره بلد شوی و، چې که چېرې د یو ښکلي نجلۍ مثال راوړي نو دا پکې نالیدلې یادوي دا کرام زړه دا گواهي ورکوي چې هغه هم زما پشان ده، او تل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وگوري خو د پښتو او پښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله يې قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ وه چې مریم ورته وويل دا چې زه اوس تاد خپل زړه یوه برخه بولم او هېڅ خبره له تا نه شم پتولی نو غواړم یو حقیقت درته ووايم.

دا کرام په زړه ډډار ساړه ننوتل، فون يې غوږ ته ښه نږدې کړ، یو خو هغې تل په ډېر ټیټ اواز خبرې کولې چې هېڅ نه اورېدل

کېدې ،هغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړي یواځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي، که راته غوصه کېږي نه ،نو درته وایم بې، خاول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوي.

-ښه سمه ده ووايه څه دي؟

-هغه داچې زمانوم مريم نده !!

داکرام سر ورباندې وچورلېد، په فکر يې بوج راغی، د اورېدو زغم يې نه لاره، د خوشېبولپاره غلی شو هغې ورباندې نارې کولې خودی چپ و، په پنځو میاشتو کې لومړی ځل وو چې غوصه يې ورته راغله په ډېرې غوصې سره يې ورته وویل، دا کوم حماقت دی چې ته يې کوي؟

بېرته يې ورغبرگه کړه هیله کوم، اکرامه !گوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندې کوي، زه ستاله غوصې ډېره وېرېم، ته خو غوږ شه چې څه درته وایم، خواکرام چې خپله غوصه يې نه شوه کنټرول کولای ورته وویل بس دی نور هېڅ نه غواړم ستاله خولې يې واورم همدومره بس دی او کفایت کوي، له نن نه اخواستالپاره اکرام دتل لپاره مړ شو، خو هغې ویل هیله کوم، اکرامه داته څه وایي څومره ژرد ژوند او مرگ فیصلې کوي داخو شکر دی چې ته دمرگ ملکه نه يې کنه تاخوبه د نیا ټول ساکنان لا ډیر پخوا وژلي وای او اوس به دنیا

کې هېڅ هم نه وای پاتې، فون بندنکړې قسم یې ورکړ، چې مبایل ورباندې قطع نکړي.

اکرام ورته وویل ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی، خودې بیا ورته وویل چې نه اوس نه او هیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه، ځکه چې زه یې پخپله درته وایم، انشاء الله ډېر ژر، په همدې خبره یې فون ورباندې بند کړ، قهر یې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته هم قهرجن شو، چې زه ولې دومره خوشباوره یم، ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پته نکړه، نویا ولې دې لاسره دومره لویه دوکه وکړه، فکر یې بدلون پیل کړ، په خپلو ټولو باورونو یې باوره کېده، د زړه د ګرمایش ستنې یې مخ په ښکته حرکت وکړ، نن یې په دفتر کې هم کار خوندور نکړ، هرڅه یې په خپل ځای پرېښودل، اطاق ته ولاړ ګروپ (برق) یې مړ کړ، اوږد وغزېد، هر ډول اندېښنې یې مېلمنې شوې، له ځان سره یې جنګ پیل کړ، داسې لکه چې یې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل یې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله ماسره داسې وکړل؟

دهغه په شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه مهر ټاپه شوی وو، یوځل یې سرته څنډ ورکړ نه نه! هغه لاسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده، هغه له ماسره ډېره مینه لري، زه ورته تر هر چا ډېر ګران یم.

دوه ورځې يې زنگ ورته ونه واهه زړه يې نه صبرېده، درېيمه ورځ هغې زنگ ورته وواهه خوده ځواب ورنکې، هغې بار بار هڅه وکړه خو ده ويل بس دی نوره دې نه غواړم.

اخي يې ډېر په تنگ کړ، فون يې ورباندې اوکې کړ، له هلو سره يې په کړس وخنډل، خونن يې خندا د پنځو مياشتو مخالفه او بل شان وه، حيران يې کړ، ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه او ورنه خفه وښايي، غوسه شو ورته.

- غلې شه نوره خدای ته وگوره ماهېرکړه، ته مانوره هېره کړې يې.

مريم وويل: هيله کوم اکرامه! ته ولې داسې کم حوصله يې، زه خوبه ځان له تانه قربان کړم، ته خوزما روح يې، څنگه دې هېرکړم، دادی هرڅه درته وایم، هيله کوم يو ځل خويې دويلو چانس راکړه.

اکرام چې همدایې غوښتل ورته وويل هرڅه چې وايي ووايه ځکه نور نه غواړم ستا دا فرېبکاره اواز واوړم.

- وگوره اکرامه، زما نوم مريم نه بلکې (زينت) ده، او هيله کوم ته له مانه په دې مه خفه کېږه، تاته معلومه ده چې اوس وخت ډېر خراب دی، اوداسې د زړه مينه کوونکي اشخاص ډېر کم او په سختۍ پيدا کېږي، نو ځکه ما داسې وکړل.

اکرام ورته وویل خو زه به څنگه په تا باور وکړم، تاخو زما ټولې هیلې مړې کړې، زه دې مړ کړم، ستالپاره زما احساس ختم شو، تاخو لماره ډېره لویه دوکه وکړه، زینت ورته وویل وگوره گرانه! دا دوکه نده، ته زما خوښ یې، زه له تاسره مینه کوم، دزړه مینه درسره کوم، ماله نورو خلکو سره هم خبرې کړي دي خو قسم کوم، چې یوه ته مې هم د مینې او یا ساعت تېرولو په نیت زنگ ندی وهلی اونه مې هم دا چانس چاته ورکړی دی، ما دلته ډېرو راډیوگانوته په بېلابېلو پرگرانو کې زنگونه وهلي او له چلونکو سره یې ما خبرې کړي، خو هغه خبرې تنها په پروگرام کې د سندري غوښتنې، او یا هم کوم فرمایش پورې محدود دی، که باور نه کوي کومې خبرې چې ما له راډیوگانو سره کړي دي ټولې راسره ثبت دي، که غواړې زه یې په تا دا ورېدلو کې کومه ستونزه نلرم، هر وخت چې وایې زه آماده یې چې تاته یې واوړوم، خو داسې هېڅ نشته چې ستا زړه دې په ما غل شي.

اکرام هم ورته وویل سمه ده زه غواړم ستا ټولې خبرې واوړم کومې چې تاپه راډیو کې له هلکانو سره کړي دي اوڅه دې ویلي دي، نجلی ورسره ومنله، سمه ده وایه د چاپه لاس یې درته واستوم او ځای راته وښایه، اکرام ورته وویل سمه ده زه بیا درته وایم.

هلک له ځان سره کرل رېبل پیل کړل، ښه نو اوس څه وکړم، په دې جلی بیا هم باور وکړم؟

په همدې کې وو چې مېایل ته یې زنگ راغی، نه یې اوکې کاوه، زړه یې نه کېده چې خبرې ورسره وکړي، شمېره نابنده وه، بنده شوه، بیایې یې زنگ ووايه ده هم اوکې کې، د یوه نړیوال ټلوېزیوني چینل په سهارنۍ خپرونه کې چې په ژوندۍ بڼه نشرېده، اکرام ته دگډون بلنه ورکړه شوه، دخپرونې دپرډیو سرلخوا موضوع روښانه شوه، چې سبا به پرې خبرې کوي، اکرام هم دورتللو ژمنه وکړه.

دشپې لخوا یې زینت ته ټېلیفون وکړ، خو دهغې شمېره بنده وه، مجبور شو چې پیغام ورته پرېږدي، په پیغام کې یې ورته ولیکل:

- سلام یو خوستا شمېره په دې ورځو کې ډېره بنده وي، خیر په هر حال، که غواړي چې ما ووينې نو سبا سهار له اوونیمو بجو تر اتو پورې (S) ټلوېزیون خپرونه وگوره، ددې په خاطر مې درته وویل چې بیا به رانه گيله کوي چې یوځل خوبه دې خبره کړې وم، دادی ما خپل مسؤلیت ادا کړ.

سبا چې زینت له خوبه پاڅېدلې وه، خپل موبایل یې کتلی و، گوري چې خاموش دی، ژر یې خلاص کړی و، دا اکرام پیغام یې ولوست، چې اوونیمې بجې په ټلوېزیون کې مېلمه دی.

اکرام خپرونې ته دتللو امله گي نیوله چې موبایل ته یې زنگ راغی، بې له کتلو یې اوکې کړ.

بلې! بلې!

سهار پخیر ته مېلمه یې که ټوکې کوي ؟

نه ټوکې نه کوم رښتیا وایم اوس روان یم.

ښه سمه ده زه له همدا اوس نه (S) چينل نیسم.

ریموت په خپله ولکه کې اخلم.

زینت ډېره خوشحاله برېښېده، ځکه هغې نن خپل معشوق دلومړي
خل لپاره دتې وي په شیشه لیده، دهغې زړه بې واره ټوپونه وهل،
هغې کوټه کې ناسته وه، چې دې به پکې هروخت مطالعه کوله، خو په
دې کوټه کې تې وي هم شته.

کله چې اوونیمي بجې شوې، دخپرونې کوربه دخپرونې دابرځه
، موضوع اومېلمه معرفي کړل، دزینت دواړه سترگې دتې وي پر
سکرین نښتې وې چې اکرام پکې رابښکاره شو، دکوربه لخوا ورته ښه
راغلاست وویل شو، ده هم په خپل وارسره له کوربه اولیدونکیوسره
سهار پخیر وکړ، زیاته یې کړه، خپل سلامونه تاسو ته ، دتلوېزیون
لیدونکیو اوپه خاصه توگه هغو لیدونکیوته چې همدا اوس زموږ
خپرونه گوري وړاندې کوم.

په زینت نودې خبرې داسې اغېزه وکړه لکه یواځې او یواځې یې چې
همدا یاده کړې وي، له ډېرې خونۍ یې یوخل له تلوېزیون نه غېږه را
چاپېره کړه، اکرام یې په تلوېزیون کې دننه خوځوځله ښکل کړ، کله

چې خپرونه خلاصه شوه، بهرون ته راووت، فون يې روښانه کړ، له روښانه کېدوسره دزینت زنگ راغی، سلام کلام نه وروسته يې ورته وویل ماشاء الله گرانه ماویل که ته، یواځې په موبایل کې دومره زړور او با جرئته يې، ته خو په تلوېزیون کې هم دبلبل پشان غږېدې.

اکرام ورته وویل بس کړه بس اوس مې ډېر صفتونه مه کوه، داراته ووايه چې زماله بدرنگې قواري خوونه وېرېدې؟

نه غلی شه اکرامه! ولې به بدرنگه يې، انسان هېڅکله هم نشي بدرنگه کېدای اویا زما د زړه دنیا خو ډېره دلیدو وړ او ښکلې ده، پوی شوې؟ اوبل دا چې ته خو په بین المللي سطحه سلکټ (انتخاب) يې.

خواي! کله چې تانه دخپرونې کوربه پوښتنه وکړه چې مینه دې کړې؟ تا ورته وویل هو.

هغه ویل چا سره دې مینه کړې؟

تانو ولې زه ونه ښودلم؟

اکرام ورته وویل غلې شه لېونی. هلته څوک داسې نه وایي.

دزینت خودخپل معشوق دلیدو نسبي ارمان پوره شو، مگر داکرام زړه خو هماغه شان دزینت دلیدو لپاره تېری وو، چې کله به داگل په سترگو وويني، ددې تلوسې ترڅنګ په هغې د بې باوري فضا هم یوڅه ځواکمنه وه.

بله ورځ زینت دښوونځي په کتابخانه کې له خپلې یوې ټولگي والې سره د کتابونو په لیدو بوخته وه، چې ټولگي والې یې وویل:

او هووو!! زینت څومره په زړه پورې کتاب مې پیدا کړ، ډېرې ښې کیسې دې پکې، ای ته پوهېږې د کیسو عنوانونه یې ډېر جالب دي.

زینت چې تر دې دمه بلې الماری کې د کتابونو په کتلو بوخته وه، له هغې یې پوښتنه وکړه، څنگه کتاب دی نوم یې څه دی او لیکوال یې څوک دی؟

هغې ورته وویل لیکوال یې اکرام دی او... دلته زینت دهغې خبره ونيوله، څه اکرام؟؟!!؟

ملگرې یې په هیجاني ډول وویل هو ولې؟

همدا سې ته راکړه چې زه یې هم گورم.

هغې کتاب ورکړ مخ اوخته یې وکوت د کتاب پر شا د اکرام یو عکس او ژوند لیک کښل شوی وو، زینت هېڅ باور نشو کولای، خپلې ټولگي والې ته یې وویل دا کتاب خونن زه له ځان سره وړم، همدا سې یې وکړل، کتاب یې ځان سره کورته یوړ، یوڅه یې لوستی وو چې اکرام ته یې د شپې لخوا زنگ وواځه، هغه چې اوکې کړ.

- ښه ښه نو ستا کتاب هم چاپ شوی دی، اوتا ماته هېڅ هم تر اوسه ندي ویلي؟

تالمانه دومره لویه خبره پته کړپوه، اوس باید جریمه ورکړي.

- ښه سمه ده جریمه درکوم خو،،،،، حیران و چې په جریمه کې څه ورکړي، ځکه اکرام لپاره اوس اعتماد کول ډېر سخت وو، حیران وو چې څنگه شي ته غاړه کېږدي چې له زښت څخه دده گټه پکې ډېره وي.

بلاخره یې پرېکړه وکړه او په ټیلیفون کې یې ترڅلوېښت دقیقو خبرو وروسته ورته وویل چې داخل جلال اباد ته درشم غواړم تاهم وگورم.

نجلی- ټکنی- شوه څنگه به درسره وگورم، تاته خو دپښتنو رسمونه معلوم دي چې څومره سخت دي، زه هېڅکله یواځې له کوره نه یم وتلې، دولس کاله ښوونځی مې په داسې حال کې ویلی چې پلار مې راته ډرېور نیولی وو، سهار به یې له کوره په موټر کې کېښولو، دمکتب دروازه کې به یې ښکته کړو او غرمه به یې له مکتب څخه راپورته او په کور کې ښکته کړو، همداسې نورو ځایونو ته هم کله تنها نه یم تللې حتماً مې خور یا ورېندارگانې راسره وي، نو اوس ته ووايه چې زه څنگه له تاسره وگورم؟ داسې نه چې زه نه غواړم تاوینم، بلکې کولی شم، هره شېبه مې ستا لیدوته زړه کېږي، خوڅه وکړم چې وخت، حالات دې رانه لرې ساتي.

اکرام ورته وویل ،هغه زمانه بلکې ستا مشکل دی، زه یواځې دومره پوهېږم چې داځل باید له تاسره وگورم، هرڅنگه چې وي. دجلۍ ژبه غوړله شوه.

هغه نو خڅخڅ څنگه به شي؟

اکرامه ! ته خوماته داسې سخت سخت شرطونه وړاندې کوي چې دپوره کولو توان یې زه په دې کمزوري زړه کې نه وینم.

اکرام ورته وویل زه نه پوهېږم بس خلاصه مې کړه درته پوهه شوې؟

دهغې اواز بند شو، ده ورباندې څو نارې وکړې.

زینت !هلو اورې زینت !؟خوله هغې خوا ځواب نه راته شو چې خبرې ترې هېرې شوې.

بنه نو اوس دخدای پامان زه هم کار لرم بیا به خبرې وکړو.

شل پنځه ویشته دقیقې وروسته زینت بیا زنگ وواهه، په دې خاطر چې اکرام له خپلې کړې خبرې وگرځوي.

- گوره اکرامه !هیله کوم ته داسې مه وایه زه به له ډېرو تشویشونو مړه شم، ته ولې له ماڅخه دهغه مضمون، ازموینه اخلي چې مایې لا پانه هم نده بېرته کړې؟

اکرام ورغبرگه کړه، گرانې ژوند ټول امتحان دی، اویواځې دازموینې لپاره باید درس ونه وایو.

زینت ویل خو، اکرام یې خبره قطع کړه.

- خومو نشته، که نورې خبرې لرې مهرباني وکړه او که نه وي نو زما د درتلو انتظار کوه، انشاء الله په راتلونکې اوونۍ کې درځم.

اوففف اکرامه! ولې مې زړه چوې؟

دفون د قطع کولو په وخت کې اکرام ته وریاد شول چې نن خومې قرض هم ترې وانه خيست.

له ډېره وخت راهیسې دادهغې دنده وه چې دخدای پامانۍ په وخت کې به هره ورځ اکرام ته ۳ ځلي I love you وايي.

ژر یې پرې اواز وکړ: زما قرض خورا کړه.

- نشته، نن یې هېڅ نه درکوم ته ماته څه ډول خبرې کوي.

- وگوره هغه خبرې نودې پورې څه اړه لري، ووايه ژر کوه که یې ونه وایي نوبیا کار خوند نه راکوي او ټوله ورځ درته مزاحمت کوم.

زینت وویل نن مې زړه ډېر خفه دی، نه شم ویلي.

خو اکرام جدي و، بس چې وه یې نه وایې زه هم موبایل نه بندوم او خبرې هم نه درسره کوم.

- یو خوته څومره شله یې اکرامه!

- ښه هه I love you, I love you, I love you امور شوې؟

- او هو نو دومره چالاکه؟

- بس هو!

فون یې بندکړ، اکرام له ځان سره وخنډل، دهغې دې نازونو به دېر خوند ورکاوه.

دا اوونۍ هم تېره شوه، د اکرام د تللو وخت را ورسېد، خوله هماغې ورځې یې زینت سره خبرې ډېرې نه کېدې، شاید دلیل یې هم همدا وو چې اکرام ورته د لیدو شرط ایښی وو، نو ځکه به یې ډېر کله خبرو ته زړه نه ښه کاوه، که ده به ورته فون وکړ ډېرې بهانې به یې کولې، کله به یې مېلمانه یادول او که بله یې ویل ناروغه یم، هغه هم د مسج له لپارې.

ماسپښین اکرام د کور په لور وخوځېد، دهغوی کورته له کابل څخه زیات او کم ۱۵۰ کیلومتره لاره وه، د شپې ناوخته کورته ورسېد، سبا ورځ یې له کورنۍ او ځینو دوستانو سره تېره کړه، په دې ورځ یې هېڅ زنگ ورته ونه واهه د شپې یې غوښتل خبرې ورسره وکړ خو مېلمانه راغلل، تر ناوخته اکرام له هغوی سره ناست و، له زینت سره یې خبرې ونه شوې.

شپه تېره شوه سهار یې ورته فون وکړ شمېره یې بنده وه، خو څو ځله یې ډایل کړه خو هماغه یو ځواب یې ترلاسه کاوه.

- کومه شمېره چې تاسو غواړئ اړیکه ورسره ټینګه کړئ، له ساحې
څخه وتلې او یا ګل دی.

ډېر په قهر شو.

- ښه نوته اوس دې جلی ته وګوره چې ماسره داسې دوکې کوي، زما
خو له اول نه په دې زړه غل و، خیر زه هم ورته نه یم معلوم، تراوسه دې
زما مینه لېدلې وه، قهر یې ندی لیدلی، زه به هم ورسره پوه شم، یو ځل
زه له دې سره خبرې وکړم، دا اوس دومره لویه ښځه شوه چې موبایل
بندوي.

له ډېرې غوسې ورته کور خوند نه ورکاوه، دا ورځ یې هم په کور کې
تېره شوه، بهرون ته هم ونه ووت، په سبایې بېرته دوظیفې په لور
وځوځېد.

کابل ته چې ورسېد، مسج ورته راغی، چې خلاص یې کړ، لیکلې وو:
اکرام جان! زه پوهېږم چې ته به ماته ډېر زیات غوسه یې اوته په حقه
یې، ځکه داد دوه زړونو خبره وه، او زړونه په اعتماد سره لاسته
راتلای شي، خو قسم کوم چې زما حالات ماته ددې اجازه نه راکوي، زه
یوه لحظه هم یواځې له کوره بیرون نه شم وتلای، ګرانه! تاته زما پلار
او وروڼه معلوم ندي، زما دې ستا په مینه قسم وي په هماغه شېبه مې
وژني.

ته پوهېږي! ستالپاره ما دادرې شپې خوب ندی، کړی، ستا پر کتاب
ستا لگېدلی انځور مې په خپلو اوبښکو خوځو ځله ووينځه، هغه هم
رانه خفه وو د تېرپشان يې راسره خبرې نه کولې، خوته ووايه جانه چې
ماڅه کړي وای؟

دا کرام غوصه نوره هم زیاته شوه، هېڅ ځواب يې ورنکړ.

له ځان سره يې وویل دا اوس غواړي چې په دې ماوغولوي زه ورته
ماشوم ښکارم، خبره نده چې اکرام ددې پشان نجونې ترسیند پورې
تېرې بیايي هلته اوبه هم ورته ښيي خو بېرته يې په وچو شونډو
راولي، خیر زه به ستا خوښ شم.

بل مسج يې هم ورته را واستوه، هیله کوم اکرام! ماته یوزنگ ووهه
،زه جرئت نه شم کولای، غواړم خبرې درسره وکړم.

بیايي هم ځواب ورنکړ، په غوصه کې وو ویل يې هسې نه داسې څه
يې له خولې ووهي چې په اینده ژوند يې بده اغېزه وکړي.

اخي چې تنگ کړ، ده هم په پیغام کې ورته ولیکل.

زه مصروف یم.

خو هغه نه قراره کېده، همداسې مسجونه يې استول، هیله کوم هیله
کوم.

اوف اکرامه ! ته ولې نه پوهېږې زما موبایل کې کارت نشته، کنه ستاپشان کنجوسه نه یم، اوس ماشومان هم نشته چې دوکان ته یې ولېږم او کارت راته راوړي، زنگ راته ووهه، دقیقې دې شمار کړه، چې هرڅو شوې، پیسې یې واخله او یابه دې کله په کارت په دې دمخ وولم.

سبایي په دفتر کې جلسه وه، اکرام گډون والوته خبرې کولې، ټولوته یې وویل هیله کوم، موبایلونه مو د جلسې تر پایه خاموش کړئ، چې دخبرو په منځ کې ټولوته مزاحمت کوي، په همدې وخت کې دا اکرام جبب کې دموبایل اواز پورته شو، ډېره بده اغېزه یې ورباندې وکړه، هېڅ یې ونه کاته چې دچاشمېره، همداسې یې په ډېره غوسه سره تېي زور ونيوله ترڅو موبایل بند شو.

بخښنه یې وغوښته او په خبرو یې پیل وکړ، کله چې جلسه خلاصه شوه، فون یې روښانه کړ، ډېر زنگونه ورته راغلي وو چې تر نیمايي زیات یې دزینت ول، مسجونه یې هم ډېر استولي وو.

اکرام ورته زنگ وواکه، له اوکې کولوسره زینت ورته وویل:

قاضي صیب خدای مې دې ستاله فیصلو وساتي، داته څه کوي، زما خودې نور زړه وچوه، همداسې څوک کوي؟

اکرام ورغبرگه کړه، نه! داسې څوک کوي لکه تاچې وکړل.

ای اکرامه! هیله کوم، داسې مه وایه ته اوس هم راته غوصه یې؟
گوره تاته خو ما اول کې ویلي چې زه ستاله غوسې ډېره وېرېږم، خیر
دی، دغوسې مود کې خبرې مه راسره کوه، کنه ته به راته خبرې کوي
اوزه به له وېرې مړه یم.

نه زینت تا زه ډېر زیات خفه کړی یم، زه به هېڅکله تاونه بڅنم، ته
پوهېږې، زما ډېرې هیلې دې تر خاورولاندې کړې او په تا زه تر اوسه
هم پوره باور نه شم کولای.

ای لېونیږه! بس کړه کنه! ته ولې نه پوهېږې؟

ایا ستا دا اخر ځل راتگ شو، کورته اونوبیا هېڅکله هم نه راځي؟

دزینت په دې خبره کې ورته ډېرې هیلې وځلېدې، ځان یې غلی کړ،
موبایل یې ښه غوږ ته نږدې کړ، ته صبر چې نور څه وایي.

ته ساده کېږه مه، خدای پاک مهربان دی، هرڅه به سم شي، زه
خوستاپه مینه مړه یم، ددنیا هېڅ قدرت هم زما مخه نشي نیولای،
هغه دې نه دي اورېدلي چې عاشق ږوند وي؟

خو گوره ته ډېر تلوار مه کوه، په دې کې به مو خیر وي، نن د زینت
خبرې دتېرو شویوهرې ورځې نه مخالفې وې، سم لکه نن یې چې همدا
درس ویلی وي، داسې خوږې خبرې یې ورته کولې چې دی یې له
ځان سره واخست.

خوناخاپه يې فکر بدل شو، هلکه اکرامه داچلی. خوبه هسې ستا
دخوشحاله کولو او غولولو لپاره داسې خبرې نه کوي؟

زه خو وایم چې دې به له ځان سره فکر کړی وي چې راشه چل ورباندې
وکړه خدای خبر دی چې دی به بیا کله کورته راځي تمه ورکړه، چې
راشي بیا به کوم چل ورسره وکړي.

- نه نه زه يې نه منم ته اوس غواړې هسې ما خوشحاله کړې، هغه دې
ندي اورېدلې؟

لمونځ چې قضا شي بیا اداسي

نه ادا کېږي قضا شوي دیدنونه

- وگوره اکرامه ته ولې داسې وایې، هېڅکله په ژوند کې ناهیلی کېږه.
مه چې گناه لري، زما په دې ژوند کې نور څوک دي، ته خو زما لومړۍ
او وروستۍ مینه يې نوزه څنگه له تاسره داسې کولای شم، او گوره
بیا داسې ونه وایې ښه!

چې درنه خفه کېږم، زه دهغو نجونو له جملې څخه نه یم چې ټولې له
چل او چل بازی نه ډکې وي، هلکانوته دوکې ورکوي ایا تاته زه په
دومره وخت کې معلومه نشوم؟

کله کله خوراته وایې چې زه انسان په پنځو دقیقو کې پېژنم.

دوه درې اوونۍ همدا سې تېرې شوې، اکرام ته بياڅه کار د دفتر لخوا پيدا شو او بايد جلال اباد ته تللی وای دوه ورځو کې بايد خپل کار خلاص کړي او بېرته مرکز ته راشي.

په دفتر کې يې څه بهانې وکړې او يوه ورځ يې نور هم ورباندې زياته ومنله، همدا چې دفتر نه ووت، له خپلې کورنۍ څخه يې هم مخکې زينت ته زنگ وواهه.

- جلی! زه جلال اباد ته در روان یم، گوره که داخلي دې راته بهانه وکړه، په هماغه شېبه دې نمبر ډېلېټ کوم، جلی هکه پکه شوه، چې داڅه اوري.

ښه سمه ده جان! ځان به درنه څار کړم خوتادې الله راولي، اکرام په زړه دخوښۍ ساړه ننوتل، هېڅ پوی نه شو چې جلال اباد ته څنگه ورسېده.

هلته له رسېدو سره يې بيا زنگ ورته وواهه، خو ورته يې وويل زه دلته کار لرم اول بايد کارونه خلاص کړم، زه اوته به دريمه ورځ گورو، ته دې پلان جوړ کړه.

زينت ورته وويل ښه نو کوم ځای کې څه وخت او څنگه گورو؟

ده ورته وويل وخت او ځای ته وټاکه، هرځای چې تاته اسانه ښکاري، په شوځۍ يې ورته وويل زه خوستاسو کورته هم در تللی شم.

غلی شه اکرامه! زه دې لکه چې ژوندۍ نه یمه خوښه چې دلته راځي.
بیایي ورسره شوخي وکړه:

- دزړه سره اورېدلي مې دي چې د خپلې معشوقې د وروڼو او پلار له
لاسه وهل خوړل ډېر خوند کوي، نو پرېږده چې دا خوند خو د اول ځل
لپاره وڅکم.

دواړو وخنډل، زینت وویل وگوره شوخک ته.
ښه ووايه چې چېرې زما دابدرنګه قواره گوري؟
خومادرته وویل چې هرځای تاته اسانه وي.

نه ته یې ووايه.

ښه سمه ده بیا به زما دملګري په دفتر کې سره وگورو.

څه؟ ستادملګري په دفتر کې! هغه به څه وایي؟

ولې څه به وایي ته بېغمه شه، هېڅ به نه وایي زه ورباندې پوره باور
لرم.

که هغه درنه زما په اړه پوښتنه وکړي چې داڅوک ده نوته به ورته څه
وايي؟

ته غم مکوه هغه له مانه دومره پوښتنې نه کوي، اوکه ویې هم کړي نو
بیا ماته دخبرو هنر یاد دی، ورته وایم چې دا مې همکاره ده اولته

د خپلو دوستانو کره راغلي ده ماورڅخه هيله وکړه چې يو ځل راسره وگوري.

سمه ده څنگه چې ته وايي خو ماته دعا کوه چې په بهانه جوړولو کې د لومړي ځل لپاره بريالی شم، اوله کوره هم د داسې يو چا د ليدو لپاره ورشم، چې يواځې د زړه رسته مې ورسره شته، او د لسگونو کليو متره لرې واټن څخه يواځې ما ليدلی دی.

په دې ورځ اکرام ځينې کارونه وکړل، خپل کورته ولاړ لس بجې وې چې له دفتر نه يې ورته رنګ ووهه.

هلهکه اکرامه ته د يوه رسمي سفر لپاره د دفتر لخوا سلکت (انتخاب) شوی يې او بايد ترکيې ته ولاړ شي سهار چې څومره وخته کېږي ځان راوړسوه، ترڅو دلته د پاسپورټ او ويزې کارونه خلاص کړي چې يواځې درې ورځې لري.

له ځان سره په غوصه شو، خدای دې بېخ د دفتر هم وباسي او د ترکيې هم.

په تندريې و هم خو کوم بل څوک به يې انتخاب کړی وای کنه، ايا په دې دفتر کې يواځې همدا زه يم چې نېکته مې هم غغلوې او پره هم؟

دزینت د لیدو لپاره یې غوښتل دفتر ته زنگ ووهي او ورته ووايي چې
زه نه ځمه کوم بل څوک وټاکئ بیا یې ویل خوپه بل چا به دومره اعتماد
نلري کنه.

حیران پاتې وو، چې داڅه وشول، جلال اباد ته ناڅاپي راتگ، دلته
کارونه په بېړه کول، له زینت سره دملاقات ژمنه، ترکیبې ته
تلل، اکرامه! دا خوب دی که حقیقت؟

په کور کې یې هېڅ ونه ویل سهار چې لمانځه ته پورته شو، کورنۍ ته
یې وویل چې دی باید بېرته ولاړ شي، د شپې یې ورته فون کړی
وو، او امکان لري چې دوه ورځې ورسته ترکیبې ته سفر ولري.

هغوی هم ټول حیران شول، داته څه وایي!؟

خو قناعت یې ورکړ، سړک ته ورښکته شو، د دوی منطقه داسې ځای
دی چې د کابل جلال اباد عمومي سړک یې په منځ کې تېر شوی دی
او بل دا چې د دوی کور له سړک څخه نژدې درې سوه متره فاصله کې و.
اکرام چې سړک ته راووت نو دریم موټر ورته ودرېده، د کرایې خبره
یې ورسره وکړه او وروخت.

هغه عادت درلود، چې هر سهار له لمانځه ورسته به ویده کېده، که څه
هم ښه عادت یې نه وو، خو بیا هم اوس هم داسې اموخته شوی وو، نو
د موټر د څلور پنځه کیلومتره مزل وروسته خوب وړی و.

همدا چې خوب وړی وو، نو په خوب کې له زینت سره یوې رنگینې او سرسبزې نړۍ ته د سیل او چکر په نیت ورننوت، کوم ډول انځور یې چې دهغې لپاره په ذهن کې جوړ کړی وو نو هماغه انجلۍ یې له لاسه نیولې او په شریکه یې یوه ښکلې سندرې د نړیو روانو او بو په منځ کې زمزمه کوله، شاوخوا شنې لورې او پانورې ونې ولاړې وې، له هرې خوا معطره او خوشگواره هوا راتلله، ده به په زینت او زینت به په ده اوبه شیندلې، هغه هم حیران وو چې داځای دلته له کومه شو، له ځان سره یې ویل چې داڅو افغانستان ندی، نویا دابه کوم هېواد وي او دلته زینت له کومه شوه؟

ځان یې ډېرې ښکېخته احساسوه، له هغې سره یې په دې نوې نړۍ کې د مینې او خلوت کیسې کولې، کله چې به یې ډېره شوخي ورسره وکړه زینت به لاس ترې خوشې کړ، منډه به یې کړه بېرته به یې په ناز او کرشمو د اکرام په طرف نازک قدمونه واخستل رابه غلله مخې ته به یې کېناستله او ورته به یې ویل؟

-ای ته ولې ما هره ورځ دلته نه راوړلې؟

زما خو په کور کې زړه ډېر تنگ شوی دی، هله ژرکوه ژمنه راسره وکړه چې نوره به مې هروخت راوړلې، دلاس پرک هم وکړه.

اکرام د مینې په سمندر کې دومره عمق ته ښکته شوی وو چې ورڅخه راوتل یې ډېر اسان نه ول، د زینت ښکلې او حسین رخصسار داسې په

اخري بي سرور ته په زنگون کپښود.

خواکرام بياهم دهغې خبرې نه اورېدې، دومره مصروف ولکه څوک چې دېر يو جالب او دليدو وړ فلم دتلوېزيون په پرده گوري او دلوبغاړو حرکات څاري همداسې يې په مخ کې ورک وو، زينت ته الله پاک يوبل ډول جوړښت ورکړی و.

ډېروخت وروسته يې لاس اوچت کړ او ډاکرام په مخ يې کېښود، په مینه ناک انداز يې ورته وويل:

اکرامہ!

تہ ولی لمارہ خبری نہ کوی؟

هغه بيا هم هماغه حالت ڪي و، چي زينت ورته جرڪ و رکي.

اگر انا امہ !

اکرام لکه وېرېدلی چې وي ژر يې په مخ لاس راکاږه، او دهغې په وېنستانويې لاس کش کړ، ګراني خبرې درسره کوم، ته خو لږ صبر وکړه چې زه خودرته په کتلو موږ شم، بيا به ويل هم وکړم خو ته ولې داسې

یو ناخاپه په ماباندې غږ کوي ودي وېرولم، له دې سره زینت دمستی
اسپې پشان شها وکړه او له خندا یې ټول ځان رپېده اکرام یې په سینه
کې په سوک وواهه، ورته ویې ویل:

نوزه څه خبره وم چې ته دومره ډارن یې، له دې سره دواړو بیا ښه زیات
وخندل اکرام بیا دهغې سترگوته کتل ورته ویې ویل:
زینت! ته په واقعیت سره ډېره ښکلې یې.

زینت له خوږې موسکا سره پوزه مونجه کړه په غرور یې وویل:

کاش چې زه همدومره ښکلې خو وای.

اکرام ورته وویل:

- لېونی- ته څه خبره یې زه خو وایم چې هسې خلک وایي چې په نړۍ
کې تر یوسف (ع) نور څوک ډېر ښایسته نه شته.

خوزه بیا وایم چې په نړۍ کې به تر تا بل څوک ښکلې نه وي، ته دنړۍ
دټولو ښکلیو سرداره یې.

- غلی شه اکرامه، اوس ریشخندمه راباندې کوه.

دهغې له دې خبرې سره یې لاسونه ترې چاپېرکړل، دومره ټینګه یې
ونیوله چې رپ یې هم نشو ورنه خوړلی، په سترگو یې ورته لاس
کېښود او په شونډو یې خوله وربښکته کړه، زینت، ورپرېدېده، دهغه
تر ورغوي لاندې یې سترګې سره وزبېښلې، خو دا کرام ممانعت یې

ونکې، همدا چې شونډې يې دهغې له نازکو شونډو سره ولگېدې يو
وېروونکي درزي يې دميني په نړۍ قيامت برپاکړ.

رنگينه دنيا، ښکلې نظارې، په ښکليواو نازکو لباسونو کې تنکۍ
زينت داهرڅه يې ورڅخه واخستل.

نور نواکرام پوی شوی نه دی، چې څه وشول او په کوم ځای کې دی.

له دې وروسته نو يوې بلې نړۍ ته ور داخل شو، چې هلته په رښتيا يو
قيامت وو، د مخلوقاتو هېڅ اندازه نه کېده، جنت او دوزخ دواړه ورته
ښکاره کېدل، رښتيا هم ټول خلک له ډېره هيښته ترستوني په خولو کې
ډوب ول، ديوه هم په ځان کې لباسونه نه ول، خويوه هم دبل شرمگاه
ته نه کتل، په دې نړۍ کې، داسې ځورونکي حالت سره اکرام مخ
شو، چې خوڅوځله يې مړ او بېرته ژوندی کړ.

خو کله هم اکرام سره د حساب کتاب کولو نوبت ورنغی، دی لکه دنورو
لايتناهي مخلوقاتو په څېر له هيښته په زړه چاودون کې ولاړ وو، چې
اوس به يې نوبت راځي، اوس به راځي خو هغه وخت هېڅ رانغی، په
دومره مخلوقاتو کې اکرام ډېر ناهیلی وو او بايد همداسې وای، ځکه
چې هلته ځان په ځان سودا ده، ورور دورور له پېژنگلوی څخه انکار
کوي او پلار دځوی، خوڅوځله يې د تېښتې هڅه وکړه، منډې به يې
واخستې، خوکه هرڅومره مزل به يې وکړ، بيا به هم دحشر له ميدان
څخه نه شو وتلی، منډو، ترړو او هلو ځلو يې هېڅ ځای نه نيوه.

یو وخت داهرڅه په اتومات ډول بدل شول، فکر کېږي چې اکرام به سترگې غړولي وي، خولا هم مطمئن نه وو، بیا ورته ټوله ننداره خوب ښکاره شوه، څوځله یې هڅه وکړه چې سترگې پرانيزي خو ناکام به شو، خوبیا یې هم خپل کونښن جاري ساته، داځل یې سترگې ترڅو ثانیو پورې غړولي ونيولې، خوبیا یو بل حالت ته ورغی.

یو وخت اکرام له خپلو څوملگرو سره د جمعې په ورځ د چکر په نیت له دفتر څخه ووت، ملگري یې له ننګرهار څخه راغلي ژورنالېستان ول، دوی غوښتل ښه ډېرسیلونه وکړي نو ځکه پلي گرځېدل، یو وخت په ډېره ګڼه ګوڼه کې اکرام دیوه کوڅه ډب سپي ښکار شو، دملگرو له جملې یې یوه منډه کړه ترڅو هغه بدبخته سپي ته هم زیان ور واړوي، خو بریالی نه شو او سپي پښې سپکې کړې.

اکرام اوس هم هماغه حالت سره مخ شوی وو، څو کله چې سپي ورپسې منډه کړه، اکرام یواوچت خېز وواهه، له بېهوښۍ راووت، گوري چې دی په چپرکټ کې پروت اوله ده کشر ورور یې ساحل ورته ترڅنګ ولاړ دی، په یوه نااشنا ځای کې له نویو حالاتو سره تم دی.

داکرام له سترگو غړولو سره ساحل له ډېرې خوشحالی په داسې حال کې په مور او ازو کې ژړا او خندا یې له ستوني مکس راووتل. مورجانې! مورجانې! اکرام په هوښ راغی.

اکرام په فکر کې شو، څه؟!

په هوښ راغی؟

څوک په هوښ راغی؟

زه خوله زینت سره وم.

ای! زینت څه شوه؟

بېرته په فکر کې شو، داڅنگه کېدای شي د هغې ښکلې اورنگینې نړۍ څخه وتل، د قیامت ورځ لیدل، په هوښ راتلل، عجیبه ده دا هرڅه لاشه معنی لري؟

اکرام په همدې فکرونو کې وو سړیې یوې او بلې خواته گرځاوه چې موریې ځان ورباندې ور وغورځاوه، شکر هزاربار شکر، خدایه تانه ډېره مننه، چې ځوی دې راته بېرته را ژوندی کړي، زما خو هېڅ تمه ورته نه وه، چې بیا به ورته ووايم ځویه! ای پاکه ربه ستا ډېر شکر ادا کوم.

موریې ډېر بد حال کاوه، خو پلار یې چې خپله هم سلگیو نیولی وو او هډکیو وار نه ورکاوه، هغه یې ونيوله اوداکرام ترڅنگ یې کېنوله، ورته یې وویل:

دا نور ناروغان په عذاب کېږي، ډېره په اوچت اواز غږېدا ورته ښه نده، بس د خدای پاک شکریه ادا کړه چې زموږ ځوی یې بېرته زموږ په

شلبېدلې ځولۍ کې راته واچوه، په دې وخت کې يې پلار ډېر سخت
وژړل له اطاقه بهر ووت، ترڅو يې يو ځل بيا مېرمنه چيغې پيل نكړي.
كله چې ډاكرام مور يوڅه غلې شوه اوساحل له دې ځايه بېرون
ووېسته، پلار يې ورغاړې وت، او ښه ډېر يې ورته وژل، دومره يې
وژړل چې بې هوښه شو، ډاكرام داهرڅه يو خيال ليد، هرڅه ورته
بېخي بدل بدل ښكارېدل، نه ژړا ورتلله، نه خدا، خودكورنۍ غږي
اودوستان يې ليدل چې چاژړل اوچاڅندل.

اكرام خبرې نه شوي كولای، كله په هوښ اوكله به بې هوښه
شو، څو ساعته وروسته يې مورته اواز وكړ.

-مورې! ومورې!

ژر ساحل ورته راغی.

-څه وايي؟

-په ماڅه شوي، ډاكوم ځای دی؟

ساحل وويل، هسې لږ ژوبل شوي يې، انشاء الله اوس ښه يې.

اخواد پخوا يې وكتل نور ناروغان هم په چپركتيونو پراته وو، پوی شو
چې دننگرهار عامې روغتيا روغتون دی، ځای يې ځكه
وپېژانده، چې څو څو ځله دمخه هم دلته ياله نورو ناروغانو سره اوياهم

په خپله چې ناروغ شوی ونو راغلی و، کله چې یې د اپنډېکس
اپرېشن کړی و هم چې په هوبن راغی همدې واک کې و.

دهغه دتره یو کوچنی ځوی، چې موټر وهلی وو دلته ورسره شو ورځې
پایواز و، اکرام ځکه له دې ماحول سره ډېر بلد او خلک ورته اشنا
اشنا په نظر ورغلل.

ساحل ته یې وویل:

-زه کاملاً په خبره پوهېږم او ښه یم ته ووايه چې څه شوي؟

هغه ورته وویل، ډېرې خبرې درته ښې نه دي، ډاکټران غوسه کېږي
وايي چې خبرې مه ورسره کوي چې ستونزه ورته پيدا کېږي، دا چې
ته تازه له انستېټې (بې هوبنۍ) نه راوتی یې نو په رښتیا هم باید
ډېرې خبرې ونکړې.

اکرام بیا هم نه منله، یواځې خپله خبره یې تکراروله چې، ووايه څه
شوي، کنه چیغې به ووهم.

اخریې ساحل مجبور کړ چې هرڅه ورته ووايي.

ورته یې وویل:

ددوشنبې په ورځ کله چې ته کابل ته تللي، ستاسو موټر په سروبي
ولسوالۍ کې ټکروکړ، ته او دوه نور نږدې د سروبي ولسوالۍ په

روغتون کې له لومړنيو مرستو وروسته دلته راوړي وي، چې بيا موږ ته له روغتون څخه خبر راکړ شو.

- او ه زما خدايه داڅه اورم.

- ښه نو ته چې وايي موږ د دوشنبې په ورځ ټکر وکړ، خير بيانن دڅه شي ورځ ده؟

- نن د جمعې ورځ ده.

- څه د جمعې؟

- هو.

- يعنې زما نن پنځمه ورځ ده دلته؟

- هو.

- ښه زما مبابيل چېرې دی؟

- ساحل وويل، ستاد چې بېتوه او کارتونه موږ ته دلته راکړل شول، خو مبابيل، ستا بېک اونور څه نه ول، بس غم يې مه کوه، مبابيل دې اور واخلي، شکر چې ته ښه شوې.

- ښه نو اوس ته بايد ارام وکړې، يوه خبره به هم نه کوې، ځکه بيا ډاکټران موږ ته غوسه کوي، ستا سرغټه ضربه خوړلې، که ته ډېرې خبرې وکړې، کېدای شي چې زيان درته ورسوي، نوهڅه وکړه چې

یواځې ارام وکړې، که څه دې غوښتل ماته په اشارې سره وایه، زه پوهېږم هرڅه درته آماده کوم، پوی شوې؟

اکرام له ځان سره وویل:

ډاکټران خو وایي ارام وکړه، خوزما ټول ارام او سکون خودزینت په خبرو کې ده، هغه به څنگه وي، څه به ورباندې داپنځه ورځې تېر شوي وي، داڅه شوي زه خو حیران یم، ایا دا هرڅه به رښتیا وي؟

دا خبره یې له ځان سره پټه وکړه، ترڅو یې ساحل وانه وري. ډاکټر راغی، په سیرم کې یې ورته یو امپول ګډاو چالان یې کړ، خودقیقي وروسته یې خوب وروست، همداسې ویده شو، خوب کې یې زینت ډېره خفه او مړاوې ولیده، له اکرام څخه یې ډېرې ګیلې کولې، حتی تردې چې نه یې غوښتل خبرې ورسره وکړي، هغې ورته ویل:

تازه هېره کړې یم، ستا ټولې وعدې په دروغو وې، تا لماره هېڅ وخت مینه نده کړې، هسې به دې زه غولولم.

اکرام چې څومره سوگندونه ورته وکړل، هېڅ یې راضي نه شوه کړای، په ژړا ژړا ورنه روانه شوه، که یې هرڅه ورپسې چیغې وکړې، مګر ځای یې ونه نیوه، په خوب کې یې ورپسې منډه کړه، چې په دې وخت کې راوینن شو، سربې ډېر شدید درد نیولی وو، ماغزه یې همداسې پر کېدل، اوف اوف یې پیل کړل.

پلاریې ډاکټر راوغوښت، هغه سیرم بند کړ، په کنول کې یې درد یوه پیچکاری تېره کړه، خوشبې وروسته یې درد آرام شو.

درد یې چې آرام شو، ساحل ته یې وویل، هلکه ماته یو مایل او سیمکارت واخله، خو هغه یې خبره رد کړه ویې ویل، نه هېڅکله هم نه ته دخبرو کولو اجازه نلري، ایا خوشبې غلی نه شې پاتې کېدای؟ ته وگوره دانور هم ناروغان دې کنه یواځې ته داسې یې.

یاره دوی خویو هم داسې نه کوي، څه چې ډاکټران ورته وایي دوی هماغه شان کوي.

اکرام په غوسه شو، غلی شه! ماچې څه وویل هماغسې وکړه اوبس، زه غواړم خپلو همکارانوسره خبرې وکړم.

ساحل وویل: ته ولې نه پوهېږې؟

همکاران دې هم تېره ورځ ټول راغلي ول، هغوی خبر شوي دي، کله چې ستا فون دوه ورځې بندو، هغوی زما موبایل ته زنگ ووايه، ما ورته ټول جریان ووايه، ډېر خفه ول، بیا راغلل ته یې ولیدې، بېرته ولاړل.

خواکرام بیا هم دمایل غوښتنه کوله، داخل نو هغه هم جدي شو.

ته ولې په خبره نه پوهېږي وایم تاته خبرې کول ښه نه دي، سر دې ډېر شدید ټپي دی آن مغزوته دې صدمه رسېدلې، غلی شه اوکنه نه غلی

کېږي نو ډاکټرته وایم چې دبېهوښۍ پیچکاري درته وکړي چې یوځل
ارام شي.

په دې ورځ یې هم موبایل ورته وانه خست.

سباچې کله د ډاکټرانو د وېزېټ (لیدنو) وخت خلاص شو، بیایې
ساحل ته وویل، هلکه ماته موبایل ضرور دی گوره.

پوی شو چې ساحل بیا هم خپله پروڼۍ پرېکړه له ځان سره ساتلې
ده، نویې په خپلو خبرو کې سست والی راوست، هیله کوم، ساحله، ته
ولې نه پوهېږې، خودومره باید پوی شي چې، موبایل ماته ډېر سکون
او آرام راکولی شي.

اخر یې اړ کړ چې ورته وایې خلی، له مور او پلاره یې پټ ورته موبایل
راوړ، ور یې کړ.

کله چې یې ورته موبایل واخست، اوس ورته دخبرو کولو چانس نه
پیدا کېږي، هره شېبه به دوه او درې نفره وسره ولاړ ول، هغه وخت ته
په تمه وو چې مریضان یواځې پاتې شي او پایوازان ټول وباسي.

همدا چې ټول ووتل دزینت شمېره یې ډایله کړه، ډېر اوږد زنگ
ورغی، خو ځواب یې ورنکړ، بیا یې ډایل کړ، هغې بې ځواب
ورنکړ، پوه شو چې زینت نا پېژانده شمېره نه اوکې کوي، ژر یې ورته
مسج ولیکه.

- ځواب راکړه، زینت! زه یم اکرام.

همدا چې زینت دا کرام استول شوی مسج ولوست، فون یې ورته وکړ.

اکرام ژر اوکې کړ.

- بلې گرانې!

- بلې جان خلک همدا سې کوي؟

زینت غوښتل ډېرڅه ووايي خو اکرام یې خبرې قطع کړې، ورته ویې ویل:

اوس ددې خبرو وخت ندی ایا ته زما له اواز نه هم نه پوهېږې چې په ما څه شوي؟

په خبره یې پوهه کړه، چې ډېرې خبرې نه شم کولای، په روغتون کې یم.

د زینت له خولې یې اختیاره چیغه ووته.

ناااا! هغې اوس داهرڅه هېرکړي و چې په کور کې به څوک ورباندې شک وکړي.

- ولې په تاڅه شوي، ژر ووايه چې زړه مې چوي، او په کوم روغتون کې یې؟

ژر اکرام ورباندې اواز وکړ زینت ځانته متوجه اوسه چې څوک
درباندې پوی نشي.

هغې ویل ژر راته ووايه چې کوم روغتون کې یې کابل کې که جلال
اباد کې؟

اکرام ورته وویل دننگرهار د عامې روغتیا په روغتون کې یم.
زینت وویل: زه همدا اوس درځم.

اکرام ورته وویل، نه نه ته دلته مه راځه، زما ټوله کورنۍ دلته راسره
ده، ستا راتگ دلته ښه ندی، ستا کورنۍ به هم درباندې شکي
شي، خو زینت اړیکه قطع کړه، اکرام حیران شو چې څه وکړي
، خوزینت ورته پیغام ولیږه پکې لیکلي یې و: زه کور کې څه بهانه
کوم، اوتاته ځان در رسوم، هغه ورته ولیکل:

مه راځه، داښه نده چې ته دې دلته راشې.

خوهغې نه منله همداسې را روانه شوې وه، اکرام له ځان سره په
سوچونو کې سرشو ویل یې:

زینت خوپه هره بهانه چې وه له کور راووته اوس به زما څنگ ته
راشي، نو زه به خپلې کورنۍ ته څه وایم چې دانجلۍ څوک ده اوزه
ورسره څه اړیکه لرم.

هغه هم يوه بهانه جوړه کړه، ساحل ته يې وويل چې د زينت په نوم يوه انجلۍ راځي، په ننگرهار کې زموږ د ولايتي دفتر کارکوونکې ده چې راغله رهنمايي ورته وکړه.

نيم ساعت څلوېښت دقيقې به لانه وې تېرې شوې، اکرام د ورباندې اخسته سرنوشت او پېښې په هکله په سوچونو کې دومره ژور ننوتی و چې هېڅ يې هم نه ليدل، ډېر وروسته يې د چپرکت ښي طرف ته وکتل، گوري چې په تور حجاب کې اوږده نرۍ نجلۍ ولاړه وه، له دواړو سترگو يې داوښکوباران او په اکرام کې يې گندلې وې.

په دې وخت کې يې د شاوخوا نور ناروغان دهغه چپرکت ته متوجه وليدل، زينت دومره په مهارت ټول ځان تر سترگو په حجاب کې پېچلی و چې پېژندل يې ډېر سخت ول، خو اکرام ډېره ژر وپېژندله، همدا چې وروېې کتل، زينت سترگې وزبېښلې او په سينه يې را پرېوته، ښه ډبرېې ورته وژړل، ډېرې سلگۍ يې ووهلې، خو اواز يې په سينه او ستوني کې پټ ساته، زينت اوس په اطاق کې دادومره خلک نه ليدل.

اکرام هم ډېر وژړل ساحل ورته وويل خورې!

ډېره مه ژاړه، شکر دی اکرام اوس بېخي ښه دی، ډېرې خبرې هم وسره ښې نه دي، خو زينت هېڅ نه غلې کېده ددې خونې ټول ناروغان او پايوازان ورته حيران و، چې داڅه کيسه ده.

دچپرکت خواته یې لاندې په رنگه مرمرو کېناستله اوښکې یې
تویولې اکرام یې لاس په لاس کې ونيو او ازیې پرې وکړ.
زینت! ای زینت!

دا خلک به څه وایي هیله کوم غلې شه، خو هغې خپله ژړا او سلگۍ نه
شوې کنټرول کولای، ښه ډېر یې وژړل، اوښکې یې وچې کړې
نور یې ورنه په بند بند ستوني پوښتني پیل کړې.
خو ساحل اکرام ته د ځواب ورکولو وخت ورنکې، هرڅه یې ورته وویل.
زینت ډېر وخت ورسره ناسته وه.

اکرام ساحل ته وویل، ترڅو چې زینت زما خواته وي هېڅ څوک مه را
پرېږده، ورته وایه ډاکټران څوک نه پرېږدي.
تر ډېر ځنډ وروسته یې زینت ته وویل:

ته اوس ولاړه شه، چې کورنۍ به دې درته تشویش کوي.

زینت هم ورسره ومنله، خو هغه پخواني خماري سترگې او هفت رنگه
دایره وي مخ یې خپل خواص له لاسه ورکړي و، سترگې یې داسې
سرې شوې وي تابه ویل پوره لس شپې یې خوب ندی کړی، په سلگیو
کې یې خدای پاماني وکړه او خپل کورته ولاړه.

اکرام څو ورځې وروسته له روغتون څه خارج شو، خپل کورته ولاړ.

دمياشتني په تېرېدو سره بېرته خپلې دندې ته ولاړ.

يوه ورځ اکرام په بابر بنې کې له خوتنو ملگرو سره ناست وو، چې زينت ورته فون وکړ، خوداچې اکرام دملگرو په مخ کې اودا وخت دخبرو لپاره مناسب ونه گانه نو يې ځواب ورنکړ، فون يې قطع کړ.

هغې څو زنگونه ووهل، اکرام بيا هم ځواب ورنکړ، زينت مسج ورته وليکه، هيله کوم اکرامه! ځواب راکړه، ډېر ضرور کار مې درسره دی.

خو اکرام لازمه نه گڼله، چې په دې وخت کې دې ورسره خبرې وکړي، هغه ويل چې دشيپې لخوا به په اطاق کې په بېغمه زړه ورسره بنې ډېرې خبرې وکړي ويل يې دالبونۍ هروخت همداسې کوي کله چې ځواب ورنکړم، نو بيا سل رنگه بهانې او چلونه کوي، ترڅو ځواب ورکړم.

مازيگر چې کله خپل اطاق ته راغی زنگ يې ورته وواهه، ډېره خفه وه، ويل يې له تانه مې هېڅ داسې تمه نه لرله.

اکرام ورته وويل، خير دی گراني ملگري راسره وو، خو زينت ډېره خفه وه، اخر اکرام ورته وويل بس چې ته ډېره خفه يې دادی زه درنه

بخښنه غواړم.

-ښه نواوس ووايه چې څه خبره وه، خيريت خودی کنه؟

-خاورې په سر خيريت دی.

اکرام پوی شو چې خبره خرابه ده.

- هیله کوم ووايه زما دې تشویش کې، څه شوي ته خوبه روغه يې
کنه؟ په کور کې هم ټول ښه دي؟
- هو یو هم بلاندي وهلی.

- ښه چې ټول ښه دي نو غم مه کوه هرڅه به سم شي.

زینت په قهر سره وویل، هېڅ هم نه سمېږي اکرامه! ته ولې نه پوهېږي
بېگاته بیا هغوی راځي.

او داخل زه مطمینه یم چې پلار مې د شمال ورکوي، کوم شپږ وارې
راغلل او هرځل یواځې ستا لپاره ما انکار کړی دی.

- ته پوهېږي اکرامه! چې زه یواځې خپلې پښتو نیولې یم، ستونی یې
ژړا ونيوه، خدای دې داپښتوهم په مرگ سپېره کړي، چې هرځل
دیوچادمانع کېدو باعث کېږي.

اکرام یې خبره ونيوله نوتاخو ویل چې هغوی به بیارانشي.

اوففف اکرام! زما خو نور هېڅ حوصله نشته خو گوره مخکې مې هم
درته ویلي او اوس یې هم درته وایم، ښه دې غوږونه خلاص کړه، که
چېرې زما کوژده له عمر سره وشي، ځان وژنم.

اکرام ورته وویل:

گوره گرانې زه پوهېږم دا ډېره سخته ده، چې ته دمور او پلار په مقابل کې ودرېږي اوزه هم ډېر جرئت نشم کولای چې له خپلې کورنۍ سره داسې خبرې يادې کړم، په دې خاطر چې له زينت نه د اوس وخت لپاره ځان خلاص کړي دروغ يې ورته وويل: ځکه له ما مشر ورور مې لا کوژده نه ده کړې نو زه به څنگه هغوی ته دخپل ځان په اړه دا خبرې وکړم.

اوتاته خو معلومه ده چې پښتانه تل مشر اولاد ته واده کوي هغه هلک وي او که نجلی. بڼه نو اوس ته ووايه چې زه څه وکړم، ايا زه له خپلې کورنۍ نه پټ درشم او بېگاته ستاد کورنۍ په وړاندې هغو خلکو ته ووايم چې زينت زما مينه او زما بڼه ده تاسو نشی کولای چې دلته په دې نيت راشئ ترڅو هغه خپله اينگور جوړه کړئ؟

- نه اکرامه داسې ونکړې، زه نه غواړم چې زما کورنۍ دې بدنامه شي ځکه چې موږ په دې ځای کې ډېر لوړ نوم لرو او بل دا چې زه داهم نه غواړم چې سبا دې خلک د تنبېدلې نوم راباندې کېږي او گوره گرانه ددې هرڅه ترڅنگ زه داهم نشم زغملی چې ستا شخصيت، عزت او نوم اونښان ته دې هم څوک په ټيټه سترگه وگوري او په ټولنه کې دې په يوه بد نوم ياد شي.

- بڼه نو ته ووايه زه څه وکړم ته چې څه وايي زه همغه شان کوم.

- بس زه نه پوهېږم چې هرڅه کوي خو خبر مې کړې، موبایل يې بند کړ.

اوف خدايه داخه په مصيبت او بنستی يم، يو پښخه زره دعاگانې خوبه
بې له ځانسره کړې وي، چې ای خدايه ته خويې پلار او مور هغو
خلکو ته انکاري کړي خو ژر به يې له ځانسره وويل:

زه خو په رښتيا چې احمق يې ښه! که فرض کړو چې هغو خلکو ته يې
پلار انکار وکړ ايا زه له دې نجلۍ سره واده کولی شم؟
نه هېڅکله يې نشم کولای.

دا چې اکرام له ولې په دې باوري و چې هغه هېڅکله له زينت سره واده
نشي کولای دا يوه بله معمی وه، خو خپل زړه ته يې هم قناعت نشو
ورکولی اونه يې زېنت هېرولی شوه.
لاره ورنه ورکه وه، چې اوس خه وکړي.

اکرام په تعويذ ونو او بندونو ډېره عقیده نلرله، خو په دې ورځ د زينت
لپاره له مابښام سره له اطاقه ووت، په دې لټه کې شو چې اوس
يو څوک پيد کړي چې له ده سره مرسته وکړي، په پوښتنو گرو پگنو يې
يو تعويذ لیکونکی، پيدا کړو ژر يې خبره ورسره شريکه کړه، هغه
ورته وويل، چې زه دې کار کوم خو پيسې دې مصرف کېږي.

اکرام ورته وويل، څومره روپۍ پرې لگېږي؟ تعويذ لیکونو کي ويل
شل زره افغانۍ.

داکرام په سترگو تیاره زیاته شوه، بدن یې مېړي مېړي شو، له ځان سره
بې د تعویذ لیکونکي خبره تکرار کړه.

شش زره !!؟

په مخ یې خوله راغله

په قهر یې تعویذ لیکونکي ته وویل:

ته د انجلۍ ولور غواړې که ماته یو تعویذ لیکې؟

ملا په سره سینه او لویه حوصله ورته وویل:

- بچو! که دومره اسانه وای اوته دومره باتور یې نوییا په ما پسې دڅه

لپاره راغلی یې؟

- اوف خدایه پاکه ته خورحم وکړې، دانوپه کوم غم کې ایسار شوم، له

ماسره خو ټولې په جیب کې دوه زره افغانۍ دي.

نا امید د تعویذ لیکونکي له څنگه پاڅېده، روان شو، تعویذ

لیکونکي ورته وویل راځه مراعت به درسره وکړم، زړه مې درباندي

درد کوي ځوان یې کنه له شل زور څخه کمې نه اخلم.

خیر دی ته ۱۵ زره راکړه، بیایې هم خبره ورباندې ښه ونه لگېده، ترې

روان شو، نور یې نو نه غوښتل چې یوه خبره هم ور سره وکړي، له

ځان سره په خبرو شو.

ته اوس دې احمق ته وگوره، زه ورته دبانک رئیس ښکاره شوم، دخلکوله مجبوریت ته بده استفاده کوي، ته ورک شي او ستا دې تعویذ ورک شي، زه هېڅ ستاسوپه دې کاغذونو عقیده نلرم خوڅه وکړم نن ډېر مجبور یم، او بو اخستی یم ځکه زگ ته هم لاس اچوم، که څه هم په دې بڼه پوهېږم چې دا زگ مې هېڅ دردنشي دواکولې، خو زړه مې آرام نه کوي او غواړي دخپل ځان د بچ کولو په خاطر له دېرو ستونزو سره په کلکه مقابله وکړي.

ای پاکه ربه ته خور اباندي رحم وکړه، ستا په بنده گانو کې خو هېڅ رحم نشته.

زه نوڅه وکړم، دا خو ډېره گرانه شوه، اوس کوم خوا لاړ شم. له ځان سره لکه لېونی گرمېده اورا غلې لارې ته مخامخ شو.

چې بیایې دهغه ملا اواز واورېده، په دې سره ته هېڅکله هم نشي کولای چې خپله مینه لاسته راوړي، که هرڅومره ورپسې وکړېږي او له هغې سره ځان په غمونو او دردونو کې شریک وښيي، ته حوصله نه لري، نونشي کولای چې خپل مقصد او منزلت ته رسېږي، خواوس په اکرام دهغو خبرو هېڅ اثر نه کاوه، سم لکه دېوال ته چې لگیا اوسې.

کله چې اکرام بېرته راتاوه شو، تعویذگر وانگېرله چې مړۍ یې له خولې ووته، نو پسې ور روان شو، لگ لري یې ودراره، له مټ نه یې ونيوه، ته خوراشه گوره داسې کار نشته چې الله ج ورته دحل لار نه

وي پيدا کړي، ته راشه زه درسره مرسته کوم خير دی يوه انه هم مه راکوه، راشه زه پوهېږم ته اوس ډېر فشار لاندې يې، فکر دې سم کار نه کوي، خدای مکره داسې کوم کار ونکړي چې هم ستا او هم دهغې جلی په زیان تمام شي.

اکرام يې له ځان سره روان کړ، خپله جادوگري او چشم بندي يې پرې وکړه، دوه درې شوېستونه او يو کاغذي ورکړ، ورته يې وويل:

دامې دهمدې لپاره مخکې له مخکې ليکلي دي، ډېره خواري مې ورباندې کړې ده، پوهېږم چې زموږ ټولنه له داسې ستونزو سره ډېره مخ ده، خوگوره چې دې ته به يواځې سور پوښ نه ورکوي نور چې هر ډول وي پروانکوي، په تلوکې يې ورته وويل اوس ستا خوبه چې هرڅومره شکرانه راکوي، هغه هم ددې په خاطر وایم چې تعویذ دې اثر وکړي، کنه په خدای که به مې يوه روپۍ هم درنه اخستې وه.

دجېب دوه زره روپۍ يې ترې واخستې او درخصتولوپه وخت کې يې ورته وويل، گوره ځوانه تعویذ به په مټ پورې وتړي، او ساختونه يا شوېستونه به نن ماخوستن څلور واړه په پاکه گياکې وسوزي انشاء الله چې هغه څه به کېږي چې ستا خوبه وي خوگوره چې بې غوري ونکړي، کار خدای پاک کوي خو موږ اودا تعویذونه يې ورته وسيله گرځولي يو.

ترټولو جالبه خوداوه چې اکرام بايد ولي تعویذ په مټ پورې وتړي.

اکرام ته يې هېڅ خوند ورنکړ، په چټکۍ ترې روان شو، همدا چې ورسېده ساختونه يې مخې سره وسپړل او دملا خبرې يې عملي کړې. د شپې يوولس بجې وې چې د زېنت له موبایل څخه ورته پيغام راغی، همدا چې پيغام يې ولوست، موبایل ترې دځمکې په لور حرکت وکړ په ځمکه چې ولگېد، بېتري يې يوخوا او کووري يې بلې خوا ولاړ، يوه درنه چيغه يې وکړه او ورسره ښه په اوچت اواز يې تعويد لیکونکي ته په ښکښلو او بدو ردو پيل وکړ، تعويد يې هم سمدلا وشکوه لرې يې وغورځوه، ښه ډېرېې وژړل، دڅنگ اطاقونو څخه يې هم ملگري راغلل، له اکرام څخه يې د پېښې علت وپوښت خوده هېڅ نه ويل، اخري يې کمال ته چې ترټولو ورته اعمادي وو او د زړه هره خبره يې ورسره شريکوله، وويل:

زینت يې بل چاته ورکړه!

هېڅ ځمکې ځای نه ورکاوه، ټول جهان ورباندې اور شو.

ای خدایه! ته رحم وکړې، چې زینت به په څه حال وي، هغه خوبه مړه شي، زنگ يې ورته ووايه خو ځواب يې ورنکړ، بيایي شمېره ډایل کړه، په دريم ځل فون بند شو، يوځل يې بيا ښه وژړل، خوب هم نه ورته.

لکه لېونی، يوځل يې کوټې بند ته لاس کړ، واسکت يې واغوست، بس

خم ورپسې، داسې ونه شوه، په زور وي که په رضا زينت له کوره
اوباسم، بيايې دټولو لاس خلاص، زه وگورم چې څوک زما مخې ته
راځي اوس نو ددې په قصه کې هم نه يم چې زموږ واده کېږي اوکنه زه
دا نجلۍ د بل چا په کور کې نشم زغملۍ.

که زينت څه ويل اونه يې منله، دومره به يې ووهم چې په
ماکېږي، ملگرو يې ورته نصيحتونه کول.

اکرامه غلی شه، څه له ځانه دې ماشوم جوړ کړی دی، دانو څه پېښې
دي چې ته يې کوي، زور خودې ورسره نشته، خپل پلاريې دی چې
وريې کړه وريې کړه.

تاورته کله ويلي وو چې دالور دې ماته راکړه، کومه جرگه دې
وراستولې وه اوکه هسې د هوا مرغان له خلکو اخلې؟

حوصله دې پرځای کړه، دادحل لاره نده، کومه چې تا نيولې ده، فکر
ارام کړه اوس خو کار شوی دی، ستا دغه کارونه هېڅ گټه
نلري، نوداښه ده چې غلی کېږي.

دهغوی خبرو پرې يوڅه غېزه وکړه، په خپل ځای کې کېناست، ټول
ملگري ورنه لاپل، يواځې کمال ورسره پاتې شو، په دې خاطر چې
داهلک څه چل ونکړي.

دوهمه او دریمه ورځ یې زنگ ونه واهه، په څلورمه ورځ پوهنتون ته په لاره وه، چې دزینت موبایل ته زنگ ورغی، له دوه درې زنگونو تېرېدو وروسته فون اوکې شو مگر اواز بدل وو، بلې بلې بلې! خواکرام پرې غږ ونکړ، له هغې خوا اواز بیا راغبرگ شو، هرڅوک چې یاست بل وخت اړیکه ونیسئ، موږ شفاخانه کې یو.

اکرام بیاداسې شو لکه څوک یې چې په سر ښه کلک گذار ورکړي، دنیا پرې تاوه شوه، له دې خبرې سره یې زړه دومره په اوچت اواز درزا پیل کړه چې په خپلو غوږونو یې دا درزا داسې اورېده لکه څوک چې یې په ملا ډبوي.

څه شفاخانه! په زړه کې یې وویل لکه چې دې کم عقلې څه خاورې ایرې خوړلي.

خیر خیر یې ویل له نیمې لارې راوگرځېد، پښو کې یې زور ختم شو، زړه یې مړ شو، سترگو لیدل بس کړل، یوه لوړه ودانۍ وه ترڅنگ یې کېناست، مخې ته یې یو کراچی ولاړه وه چې یخې اوبه او غیر الکولي مشروبات یې پلورل اواز یې ورته وکړ.

وروره یو بوتل اوبه خوراکه.

وبه یې وڅښلې له پښو یې مړه مړه خوله روانه شوه، تندي یې سوخت شروع کړ، ژبه یې ډېره وچېده، ښایسته ځنډ وروسته یې ځان کې لږ متره پیدا شو، په ډېر زور راپاڅېد، ورو ورو روان شو، هغه لاره چې

له دې ځايه يې هره ورځ په لس دقيقو كې لنډوله، نن يې په پنځه
څلوېښت دقيقو كې ووهله.

همدا چې اطاق ته ورسېده، سره لرې ورباندې راغله، بدن يې لږه پيل
كړه، يخ يې شروع شو، دوه كمپلې يې واغوستې خو زينت يې نېغه
سترگوته ولاړه وه، يوځل لكه لېونى كمپلې يې له ځانه
وغورځولې، پرېږده چې مړ شم، زه بدبخته.

خلک خودخپلې مينې لپاره ځان قربانوي نوماڅه وکړه، زه به هم
خلکوته دخپلې مينې اوبهادرى کيسې کوم؟

پکارده چې زهر وخورم، زمامينه دبل چاپه نوم شوه، اوماکمپله
اغوستې پروت يم، څومره لاسه نېکارم.

په بيابيايې دزينت شمېره رخ كړه خو چا ځواب ورنكړ.

سبالس بجې يې پلار موبایل اوکې کړ، همدا چې بلې يې کړل، اکرام
وپوهېده چې دزينت پلار سمندر خان دى، له هغې خوا بيا غږ وشو بلې
څوک ياست؟

اکرام ځواب ورکړ:

السلام عليكم کاکا جانہ !

وعليکم سلام سترې مشې، څنگه يې؟

مننه خوشحاله دې اوسې کاکا جانہ، کور مو ودان.

ځان يې ورته د زينت د همصنفي ورور معرفي کړ.

زه حيدر يم د شپنې ورور هغې راته وويل چې خورجانه يې زينت ناروغه ده، ډېر زنگونه يې ورته وهلي خو ځواب نه ورکوي.

تاسو راته ويلى شئ چې خورجانه اوس څنگه ده؟

سمندر خان ځواب ورکړ:

عزتمند شې بچى! هو دخداى فضل دى اوس رکه روغه ده، خواست راحت کې ده، ډاکټرانو ورته ويلى چې ترڅو ورځو بايد ارام وکړي، تاسو تشويش مه کوئ، شپنې لورته مې ووايه چې اوس يې خورکې بېخي جوړه ده.

اکرام بيا وردمخه شو، زه خويې ورته وایم مگر دا يې نه مني، که کېدای شي نو يو ځل به ورسره خبرې وکړي چې زه د شپنې له جنجاله خلاص شم، ددې به هم زړه صبر شي.

هو ولې نه دومره خو کولى شي چې هغې سره خبرې وکړي، زه به

موبايل ورته واستوم.

اوازي يې وکړ.

جلوې! و جلوې!

اخوانه دکوچنۍ ماشومې اواز راغى څه وايي بابا!؟

راشه دامبايل دې عمه ته يوسه، چې خورجانه يې ورسره خبرې
کوي.

ماشومې مبايل واخست تر کوټې يې له ځان سره په وړه ژبه زمزمې
کولې.

امه! ای امه!

هه داواخله، چادرته زنگ وهلی دی، بابامې وویل چې تاته يې راوړم.
مور يې ورسره ناسته وه، ويې ويل دانو اوس خبرې کولی
شي، خودامبايل بند کړی کله.

مبايل زينت واخست، په غالب گمان چې سکرين ته به يې نه وي
کتلي، همداسې يې غوږ ته پورته کړی وي، په ډېر مانېچن او له غمه
ډک اواز يې وويل:

بلې سلامايکم! بلې ستا اواز نه راځي.

مور يې ورته وويل: لورې! ته دې خبرې وکړه زه درته بېرته ژر راځم.

اکرام شکر ووبست بڼه شو چې دا خو ولاړه.

له دېخوا اکرام پرې په ډېره ملا مته بڼه اواز وکړ.

زينت! تاوې داسې وکړل!؟

ايا تا دخپل ژوند او کورنۍ لپاره هېڅ فکر هم ونکړ؟

زینت ټکان و خوړ چې داخوا کرام ده تشویش یې شو چې له پلار سره به یې څنگه خبرې شوې وي، په ژړا شوه، فون یې بند کړ، خوا کرام بیا ورته زنگ وواځه، له اوکې کولوسره زینت وویل:

زه اوس روغه جوړه یم، گرانې ته تشویش مه کوه، زه درته بیا زنگ وهم. اکرام پوی شو چې بیا یې څنگ ته مور او یا کوم بل څوک راغلل.

زړه یې ښه شو، له ځان سره یې وویل شکر خدایه چې له مرگه دې وساتله، په همدې وخت کې زینت ورته مسج را واستوه، ته زنگ مه وځه، چې هره لحظه راسره خلک وي، زه خپله درته فون کوم، اکرام په دې خبرې سره نور هم ډاډه شو.

دوه درې ورځې اکرام زنگ ونه واځه او نه زینت زنگ وواځه، اخر اکرام ځان کنټرول نه شو کړای، زنگ یې ورته وواځه، خودهغې مایل بند و. په سبا زینت ورته زنگ وواځه، اول یې ښه ډېر ورته وژړل بیا یې ورته وویل:

اکرامه زه خپل ځان وژنم نن وي او که سبا، دا کار به حتماً کوم خوتانه یوه هیله کوم چې خپل ژوند په خپله طریقه پیل کړه زما په فکر کې نشي، تاته زه په هغه مینه قسم درکوم چې له ماسره یې لرې زما په اړه به هېڅ تشویش نه کوې، داسې وانگېره چې ما اوتا هېڅ نه پېژندل.

- گوره گرانې دادحل لارنده، کومه چې تا غوره کړېده، ته باید په دې پوه شې چې هرڅه په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، موږ باید تل، یواځې دځان په اړه فکر ونکړ او دزړه خبره ونه منو، ځکه دېروخت دزړه خبرې اوفیصلې سمې نه څېږي، هیله کوم ځان هوښیارکړه.

داکرام خبره یې قطع کړه، هو دامنم څه چې په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، خو زه پوهېږم چې زماپه ازل کې یې څه لیکلي دي، تاته خوشحاله ژوند غواړم اوماته دمرگ اوځان وژلو لپاره دموقع په لاس راتللو دعاوې کوه اکرامه!

- وگوره زینت ته ځان پوی کړه، هرڅه به خدای پاک سم کړي، زه پوهېږم چې ستاپلار هېڅ وخت ستاپه زیان کار نه کوي، ستالپاره یې چې کوم څوک ټاکلی دی، ترهرڅه لومړی به یې دهغه دکورنۍ، خپل اوخپلوانوپه اړه پلټنې کړې وي، بیابه یې دهلک په اړه هراړخېږي څېړنې کړې وي.

ستاپلار اومور خوله دې خبرنه ول چې زه اوتهمینه کوو، زه پوهېږم که اوس هم ستاپلار خبر شي چې ته له یوه بل چاسره د مینې اړیکه لرې نوهغه به ډېر خفه شي اوکېدای شي چې دخپلې پښتونولۍ په سبب دمرگ ترپولې ستاترخنګه در ورسېږي، نوته هڅه وکړه چې خپل پلارجان خفه نکړي، زه پوهېږم چې داډېره سخته خبره ده، خو گوره کومواشخاصوته چې لوړ نومونه ورکول کېږي او قهرمانان یې بولي

هغوی همدومره مشقت او دردونه گاللي اوبيايې دانومونه خپل کړي
کنه داهرڅه دومره اسانه ندي.

زينت جانې! زه هېڅکله هم تانشم هېرولی، ته زما دسترگوتور يې خو
اوس هېڅ نشي کېدای، هغه څه چې زما اوستاپه فايده دي هغه
ستاخپلې کورنۍ ته پام کول او دهغوی دعزت ساتل دي، زه به له
تاسره په هره ستونزه کې مرسته وکړم، خوته يواځې زمايوه خبره ومنه
گرانې چې هېڅ داسې کارونکړي چې خدای مکره سبادې کورنۍ ته
ستاپه سرڅوک پېغور ورکړي.

داسرار اتل دنظم دوه درې کړۍ يې ورته وويلې چې:

دضروري نده نادانې چې هم ستابه کېږي

دقسمتونو فيصلې په اسمانونوشي

اوته په ځمکه کرښه راکاږي چې دابه کېږي

زه ستادميني نه منکر نه يم خوڅه وکړمه

خوهغې بياهم دواړه پښې يوې موزې ته برابرې کړې وي، دهغه خبره
يې نه منله.

-بس هرڅه چې وي زمانورژوند ندی پکار، زه بې له تاپه ژوند اور

پورې کوم، نه يې غواړم.

- څه چې غواړم هغه مرگ دی، نور ته زما په اړه هېڅ اندېښنه مه کوه.
 بلاخره، دوه درې میاشتو کې یې هغه په دې قانع کړه چې زموږ په
 قسمت کې به همدا سې لیکل شوي وو.
 دا چې دزینت زړه له ځانه صبر کړي په دروغویې ورته یوه ورځ وویل
 ماهم کوژده وکړه.
 خونه یې منله ورته یې وویل:
 -ته دروغ وایي.
 اخی یې ورباندې ومنله او قانع یې کړه چې دا خبره رښتیا ده.
 یوه ورځ زینت اکرام ته په تېلیفون کې وویل، چې کابل ته دخپلې ترور
 کړه ځي.
 اکرام په دې خبره ډېر خوښ شو، ویل یې که قسمت وي کومه ورځ
 خوبه یې وگورم، ورته یې وویل:
 ښه نو کله به راځي او رښتیا ټوکې کوي که رښتیا وایي؟
 زینت ورته وویل رښتیا وایم، زه تاسره داسې ټوکې لرم؟
 دواړو وخنډل، بس که دخدای رضاوي او ژوندی وم نو بلې اونۍ کې
 درځم.

زینت په رښتیا بله اونۍ کابل ته لاړه، هره ورځ به یې له اکرام سره د ترور له لورگانو پټې خبرې کولې، یوه شپه یې د ترور یوه لور چې مرسل نومیده په اطاق کې ورسره یوځای وه، اکرام ته یې زنگ وواژه، د ټلوېزیون اوز هم پورته وو، خو ددې اواز یې سم نه شو اورېدای، اکرام ورته وویل:

ولې په جگ اواز خبرې نکوي؟

هغې ورته وویل مرسل راسره ده او وینښه ده، په خپل موبایل کې گیم کوي ځکه په جگ اواز خبرې نه شم کولای.

په دې شپه زینت له اکرام سره څلور شپيته دقيقې خبرې په پسپکو وکړې، څو کله چې ۲۰ دقيقې پوره شوې د مخابراتي شرکت لخوا په اتومات ډول اړیکه قطع شوه، بیا یې زنگ وواژه خو زینت ۴ دقيقې پس ورته وویل:

اکرامه! لږ صبر وکړه چې کمپلې لاندې نور په خولو خيسته پيسته شوم، ساه مې هم تنگه شوه.

د باندې ووتله، دمه یې وکړه، بېرته کوټې ته راغله زنگ یې ورته ووهه.

خوداځل یې خبرې یوڅه ډاډه اولوړې وې، تلوېزیون اوس هم چالان و، اکرام ورته وویل اوس نوڅنگه په لوړ اواز خبرې کوي که مرسل درنه پوښتنه وکړي، څه ورته وایي؟

زینت ورته وویل:

مرسل ویده شوې او د تلوېزیون ترڅنگ ده زما اواز نه اوري، که ويځه هم شي، زه یې ونیم، بیا فون بندوم.

اکرام ورته وویل کوم وخت راشه چې چکر درکړم.

هغې وویل څنگه؟ دلته خو ډېر بیروبار دی، څنگه به شي، ماسره خو تل مرسل او د ترور نورې لورګانې مې وي.

اکرام ورته د پېښور یو په اصطلاح وویل:

کېنه مړې!

خو یوه پکې ملګرې کړه، خبره ورسره یاده کړه، ورته ووايه چې دلته مې دکورس استاد دی راځه چې سبا یې څنگ ته ورشو، زه به د دفتر ادرس رد کړم، دواړه راشئ.

زینت ورته وویل سمه ده زه به هڅه وکړم چې لغمانی چل پرې وکړم، څوکه بریالی شم.

هغه هم ډېره چهارصدو بیسته ده.

اکرام ورته وویل خیر ته خو یوڅه وکړه، دومره به هم نه وي که بیا هم
ونه شونو ماسره اړیکه ونیسه یوبل چل درته ښایم.

هغې وویل سمه ده، همداسې کوم خو ته صبر چې که مرسل راضي
کړمه ښه ده هغه په کابل کې بلده هم ده.

په دې وخت کې اکرام له یوه ټلوېزیون سره دیوې خپرونې د پرډیوسر
او پرزېنتر په توگه کار کاوه.

یوه ورځ چې د سبا یې دخپرونې لپاره مېلمانه راوغوښتل ترڅو
خپرونې ثبت کړي، دوه مېلمانه یې پیدا کړل اوددرېم په لټه کې
وو، چې زینت ورته فون وکړ.

همدا چې فون یې اوکې کړ، هغې وویل:

اکرامه! سباته وخت لرې، چې درشم؟

دخوشحالی ساره یې په زړه ورننوتل.

ورته یې وویل:

دانواوس خبره وه چې تاوکړه؟

ولې نه گرانې ته به زما خواته راځي او زه به وخت نلرم؟

خو گوره چې مرسل هم راسره ده او ای!

هغه گوره ډېره شوڅه هم ده.

اکرام ورته وویل:

پروانکوي، سباته زما دکار دفتر ته راشئ، تلو بزیون ته به موهم بوخم.
- نه نه زه هلته نه خم، خلک به مو تلو بزیون کې وگوري.

اکرام په تېلیفون کې په لوړ اواز ورته وخندل، نه لېونی نه دې وینې.
- ښه سمه ده ټوکه مې وکړه، درځو خو چکر به راکوې گوره!

اکرام ورته وویل سمه ده تادې الله راوړي، ځان به درنه څار کړم.

- غلې شه اکرامه! له دې خبرې مې اوس نفرت کېږي له هغې ورځې چې
ته ننګرهار ته راتلې، مادرت همداخبره وکړه اوپه بله ورځ تاباندې
مو تر ټکر شو اوس مې، دا خبره هېڅ نه خوښېږي.

- ښه سمه ده، ځان درنه نه څاروم، زه هم دومره باتور نه یم.

سباته یې، له یوې تر درې بجو سټډیو بوک (ریزرف) کړه، مېلماڼه یې
هم په یوبل پسې وخت کې راوغوښتل.

سهار وختي پورته شولمونځ یې چې وکړ، له چای څښلو دمخه یې
کلین شیف او حمام وکړ، په ځان یې سمه خواړي وکړه، نوې درېشي
اونېک ټايي یې واغوستل، ښه قېمتي سپرۍ یې استعمال کړه، لس
بجې وې چې زینت زنگ ورته ووهه.

ته چې غوږې پورته کړ، هغې ورته وویل:

- عالي جنابه! اوس خودې له دفتره راووخه كنه.

- خه راووخم مطلب دې خه دی؟

- ته خويوځل راووخه اويا ووايه چې كوم شعبې ته درننوخو؟

اوچته پاڅېده، دروازه يې خلاصه كړه، گوري دوه پتلون كړې جنكۍ، چې په غربي سټايل يې ځانونه جوړ كړي، ددروازې مخې ته ولاړې دي، زينت تورې عينكې په سترگو او د عمه لور يې مرسل پاس په وېښتوكې ټومبلې وې، دواړو ته يې، ښه راغلاست ووايه، دفتر ته يې دننوتلو بلنه وركړه، داخل ته چې ننوتې، زينت عينكې لرې كړې، لاس يې وركړ، ترډېره يې د اكرام لاس په خپل لاس كې كلك نيولى وو، اكرام باور درلود، كه مرسل ورسره نه واى نو زينت ښه كلكه غاړه وركوله، خومرسل يې مخې ته ديوال جوړ وو، له دې سره تر سترې مشي، وروسته يې مخ مرسل ته واړاوه.

- مرسل جان تاسو ښه ياستئ؟

- هو مننه كوم صيب تاسو څنگه ياست؟

مرسل د زينت په لور مخ واړوه، ورته يې وويل:

- زينت جانې! دومره كوچنې او ځوان استاد؟

- زه خو وايم چې ته به يې استاده يې.

هغې ورته وخنډل، هو دا زما استاد دی، او وياړم ورباندې.

مرسل چې اکرام ورنه دومره تمه نلرله همدا خبره يې پسې وغزوله،
واقعاً چې با استعداد او باسلیقه ښکاري.

اکرام ورته وویل، خوشحاله اوسې، اغلې مرسل، خو ودې نه ویل چې
تاسې په څه بوخته یاست، زده کړې مو څومره اوپه کومه برخه کې
کړي، اورښتیا ته هم د زینت په شان تنبله یې اوکه څنگه؟

د زینت تندۍ تریو شو د سترگو په کونجونو کې یې اکرام ته وکتل.

مرسل ځواب ورکړ، زه دکابل پوهنتون د ژورنالېزم د پوهنځۍ د دوهم
کال محصله یم.

د زینت لکه چې نور د اکرام او مرسل په خبرو رخه راغله، په خبرو کې
یې ورو دانگل:

خیر نوزه به ولاړه شم، بس همدا تاسو خبرې کوئ.

دربواوړو ښه په لوړ او ازو خندل، اکرام خپلې څوکۍ کې کېناست.

د دفتر مستخدم ته یې چې څنگه هدایت او رهنمایی کړې وه هماغه
شان یې کړي و چای یې له څو ډوله کېکونو او بیسکټو سره راوړ.

مرسل وویل ښاغلیه، دې ته هېڅ ضرورت نه و، خو زینت غلې وه،
دشیدو چای پیالو کې واچول شو.

زینت اکرام ته په موسکاسره وویل:

بخښنه غواړم، استاده کولی شم ستاسو له کمپیوټر څخه انټرنېټ
ستفاده کړم؟

اکرام ورته وویل هو ولې نه! خولومړی داراته ووايه چې کمپیوټر او
انټرنېټ سره دې کله بلدتيا پيدا کړي؟

هغې ورته وویل هغه تاچې داسانه انټرنېټ په نوم کتاب راکړی، کله
کله مې د ورور په کمپیوټر کې دهمغې په مرسته کار کوم.
ښه سمه ده راشه مهرباني وکړه.

نجلی راغه د اکرام په نوم فولډرته ننوته، دانځورونو په کتلو بوخته
شوه، ښایسته ځنډ پورې یې وکتل نوره بېرته دمننې په ویلوسره
خپلې څوکۍ ته ولاړه.

دغه شان شېبې څومره ژر تېرېږي دومره ژر ۱۲ بجې شوې، نور نو باید
اکرام ټلوېزیون ته تللی وای، دوی ته یې وویل زینت جانې راځئ چې
څوټلویزون ته زه یو دوه خپرونې ثبتوم چې میلماڼه مې راغونښتې
،تاسو هم له ځانه سره بیایم اوزه پوهېږم چې دشیډو چای اوییسکتو
مو اشتها خرابه کړه دخپرونوله ثبتولو وروسته به غرمڼۍ وخورو.

مرسل وویل نه ښاغلیه ډېره ډېره مننه !

مونږبه درنه ولاړې شو زه هم درسونه وایم ازموینې مې رانږدې دي
بس دی تاسو موولیدلۍ زینت راته پروڼ وویل چې دلته مې استاد
دی او ډېر راباندې گران دی یوځل ورځو.

اکرام ورته ویل ډېر موبنه وکړه خو که غواړئ زه خوشال شم دغرمې
ډوډۍ ماسره وخورئ ما زینت ته ویلي زه یو دوه خپروني ثبتوم
مېلمانۀ راځي، او که تاسو وایئ نوله مېلمنوبخښنه غواړم، رخصت
به یې کړم، مگر تاسوبه ډوډۍ راسره خورئ، دا حتمي او جبري خبره
ده.

زینت غلې ولاړه وه، هېڅ یې نه ویل، اکرام پوهېده چې د زینت په زړه
کې به دا خبرې تېرېده چې کاش مرسل ورسره نه وای، چې هغې خپل
زړه ښه ورته تش کړی وای، خو دا اکرام لپاره مرسل ډېره په گټه وه.

مرسل هم ورسره ومنله، د ټلو پزیون په طرف روان شول.

موټر راغی درې واړه پکې کېناستل، هلته چې ورسېدل، په دروازه
کې د تلاشی په وخت کې یې ورته وویل دا دواړه مې مېلمنې دي، د
نورو دوه مېلمنو نومونه یې هم ورکړل چې راوړسېږي او سټډیو ته یې
رهنمایي کړي.

دوی ولاړل، زینت او مرسل یې انتظارخونه کې کېنولې، اکرام لاندي
ښکته شو، ترڅو کېمره مینان، پیدا او سټډیو برابره کړي.

دهغه همکاران خبر شوي وو چې له اکرام سره دوه ښکلې نجونې راغلي دي، ترهغې بېرته پاس ور خته دوه نجونې همکارانې یې له مرسل اوزینت څخه یو اوبل طرف ته ناستې او دزړه خواله یې ورسره پیل کړي وو.

خو دوی ورته ډېرې زړورې نه غږېدلې.

یوې همکارې یې چې برېښنا نومېده، اکرام ته وویل:

اکرام صیب، دا مېلمنې خودې هېڅ خبرې نه کوي، خوما شاء الله یوه دبلي نه ښکلې دي.

هغه ورته وویل:

ستاسواو ددوی ترمنځ دومره فرق دی لکه د ونې او دیوال شارو ترمنځ چې وي، دادواړه دېوالي شاروگانې دي او تاسو دونې، نو دونې دشارو بچي، ددېوالي شارو دېچيوپه نسبت ژر په خبروراهي.

برېښنا او وږمې په کړس خو زینت او مرسل له ځان سره وخنډل، یوبل ته یې معرفي کړي، وږمې چې د فېشن په نوم یوه خپرونه یې چلوله له زینت هیله وکړه ترڅو ورسره یوه خپرونه ثبت کړي، خو هغې انکار وکړ، بیایې مرسل ته وویل هغې هم ونه منله.

په دې کې دا کرام نارینه وو همکارانو هم یوه یوه سر راښکاره کاوه.

داکرام یو مېلمه هم را ورسېده، نو اوس یې باید خپرونه ثبت کړې وای، زینت او مرسل یې برېښنا او وږمې ته وسپارلې، او خپله له مېلمه سره سټډیو ته ښکته شو، د خپرونې په پنځلسمه دقیقه کې باید وقفه اخستل شوې وای، همدا چې د وقفې اناونس یې ورکړ، پنځه شپږ جنکۍ، د تخنیک شعبې ته راننوتې، اوس نو داکرام دراد یو د برخې همکارانې، ځلا، سُنن، او یُسرا هم ورسره ملګرې شوې وې، کله چې یې د خپرونې اناونس ورکړ او لیدونکیو ته یې ښه راغلاست وویل، مېلمه یې مخاطب کړ، خومېلمه چې د وقفې پرمهال، یې د نجونو له د تخنیک په څانګه کې ولیده، یو دوه ترې هېر شول، خبرې ترې ګډې وږې شوې، اکرام تخنیکر، ته اواز وکړ: ستا پ.

نجونو ته یې وویل:

هیله کوم تاسو دا ځای خالي کړئ، خفه نشئ.

هغوی هم بیرون ووتلې، کله چې خپرونه خلاصه شوه، نومېلمه داکرام یو شاعر ملګری و، اکرام ته یې وویل، بریدر دې ددوی لعنت شي، داڅه وو دا؟

هلکه اکرامه! مزې خوتا سو وکړې، موږ خو هسې و سوځېدو هه هه هه هه

دی یې رخصت کړ، بل مېلمه هم رارسېدلې وه هغه یې هم سټډیو ته بوت، خپرونه پیل شوه، چې داخل یواځې زینت د تخنیک په څانګه کې رانېکاره شوه.

اکرام چې ولیده، زینت یواځې وه، نور یې هم ځان روب داب کې
کې، ترڅو زینت ته ځان په خپل کار کې ډېر بریالی وښيي.

هغې هم خواږه خواږه ورکتل، خواکرام ځکه نه شول ورکتلای، چې له
مېلمه سره یې په موضوع خبرې کولې او باید خپلې کمرې ته یې کتلي
وای، دوقفې اخستوپه وخت کې یې زینت ته اشاره
وکړه، ترڅو سټډیو ته دننه راشي.

دخپرونې تخنیکر چې مصطفی نومېده، زینت یې راوسته، سټډیو کې
یې د کمرې شاته په څو کې کېنوله، داخپرونه یې نوښه په مزه ثبت کړه.
د مېلمه له رخصتولو وروسته اکرام غوښتل چې ولاړ شي، خو زینت
او مرسل چې له یسرا سره په راډیو روم کې وې، ورپسې ورغی، اواز
یې ورته وکړ.

ځلا!

زما مېلمنې را پرېږی چې موږ څو.

هغوی هم راووتلې، مرتضی چې په ټلوېزیون کې یې د موسیقۍ
خپرونه مخکې وړله، له درېیم منزل نه ورته اشارې کولې، ددوی
د ټلوېزیون سټډیو ځمکتلي کې وه.

هر همکار به یې چې زینت او مرسل ولیده نو خپل کار به ورنه پاتې و.

ځلا وویل:

اکرام صیب، ته خوشبېې انتظار خونه کې کېنه زما له دوی سره کار
دی، هغوی په دې کمو شپو کې دومره خوږې دوستانې شوې وې،
چې هېڅ ترې بېلېدلې نه.

دموبایل شمېرې یې هم سره یو بل ته ورکړې وې.

اکرام انتظار خونه کې وو، چې خونفړه همکارانو یې ولید، مخې سره
بې پرې اوازونه پیل کړل.

اکرامه! اکرامه!

داحوړې څوک دي اوله کومه دې کړي دي؟

نوید چې ډېر شوخ ووله اکرام نه یې غېږه چاپېره کړه ورته یې وویل:

یاره بچو تاته خوزما دومره تمه نه وه، ته خو ډېر وران وختې.

ټولوپه یوه اوزو خندل.

اکرام ورته وویل:

غلي شئ خدای دې انصاف درکړي، دامې همصنفيانې دي، غوښتل
بې زموږ ټلو بزیون وگوري، چا به یوه پوښتنه کوله، چا بله، یوه به ویل
اکرامه!

دا چېرې ژوند کوي؟

بل به ویل نو دکوم ځای دي؟

شبیر وویل:

ماخولاتراوسه په پښتنوکې په داسې ستایل جنګۍ نه وې لیدلې.

نور یې اکرام له پښتنو تنګ شو.

چې هغوی هم راوختلې، خواوس هغه زینت او مرسل نه وې کومې چې
له اکرام سره راغلې وې.

دهغوی د دفتر ارایشګرې په دواړو نوره خواري هم کړې وه.

دومره ښکلې ښکارېدې چې هېڅ اندازه یې نه ه.

دواړه یې خپل وولاړو همکارانو ته وروپېژندل.

دا زینت او د مرسل ده.

زینت او مرسل هغوی ټولو ته د سلام په نیت سرو نه و خوځول.

اکرام هغوی ته وویل:

ښه نو هلکانو! دخدای پامان، موږ پوهنتون ته ځو.

مرسل او زینت له نجونو سره خدای پاماني وکړه او روان شول.

وږمې ورپسې او ازوګر:

- اکرام صیب دوی به بیا هم کله راولې ښه!

- ښه سمه ده راولم یې.

د دروازې څخه په وتلو کې یې یوې بلې ته لاسونه و خوځول اوداسې
یې وویل:

- بای قندولکو !

د دفتر موټر کې کېناستل، راروان شول، موټر یې په شهرنو کې رخصت
کړ، دوی یولو کس هوټل ته ننوتل، د غرمې ډوډۍ یې نږدې درې بجې
و خوړه، له ډوډۍ خوړولو وروسته زینت وویل، استاده ډېره ډېره
مننه، نن مې د ژوند تر ټولو له خوښیو ډکه ورځ ده.

کاش هره ورځ همدا سې وای.

اکرام د شوخی په ډول ورغبرگه کړه.

بس ماسره گرځه هره ورځ مزې کوه.

مرسل هم مننه وکړه، ډېره خوشحالي، یې څرگنده کړه، ویل یې:

واقعاً نن بېله ورځ وه.

اوس نو هغوی دواړو غوښتل چې ولاړې شي، ددې ورځې په جریان
کې خوځوځله له کوره ورپسې، زنګونه، هم ووهل شو، زینت وویل:
چې موږ څو اکرام هم رخصت ورکړ، خو ورته یې وویل چې پټه ولاړه
نشي، هرکله چې تللې ما خبر کړه.

زینت وویل حتماً دې خبروم.

اوس دخدای پامان، زینت لاس ورکې، او دواړه په چکر چکر روانې شوې.

اکرام ترهغې ورپسې کتل چې له سترگويې پناشوې.

کورته چې ورسېدې نو مرسل زنگ ورته وواځه.

سلام اکرام صیب!

ولا ډېر خوند یې وکړ، ډېره مننه له مېلمه پالنې څخه مو، موږ کورته راوړسېدو.

دوهمه ورځ زینت اکرام ته فون وکړ:

- زه همدا اوس روانه یم، جلال اباد ته، اکرام ورته وویل داڅه وایې، او ولې داسې یو ناڅاپه؟

هغې ورته وویل ورور یې ورپسې راغلی دی او باید ولاړه شي.

اکرام غوښتل هغې ته یوه ډالۍ واخلي خو اوس یې امکان نه وو، خدای پاماني یې ورسره وکړه، کله چې کورته رسېدلې وه، بېرته یې د اکرام د اطمینان لپاره ورته زنگ وواځه.

دوه ورځې یې خبرې ونکړې، اکرام بیا دخپل زړه له بدې گواهي ډېر تنگ شو، له ځان سره یې وویل:

حتماً بیاکومې بدمرغې بلا دده په لور دقدم ایښودلو نیت کړی دی، له ملگروسره ناستې پاستې هم خوندنه ورکاوه، همدا دلیل وو چې ډېر وخت به ورنه بیل او ځانته گرځېدده.

سهار چې دفتر ته ولاړ، کمپیوټر یې روښانه کړ، بې له کوم څه کولویې بېرته بند کړ، د دفتر مستخدم غلام ته یې اواز وکړ:

غلام کاکا!

که زحمت درته نه وي ماته خویوه پیاله شین چای کتابخانې ته راوړه، هغه هم دنبه صیب په ویلو سره دچایو د ترموز په طرف روان شو، اکرام چې کتابخانې ته ننوت، په الماریو کې په ایښودل شویو کتابونو یې نظر تېر کړ، پرته د کتاب راخیستلو څخه په کوچ کې په چټکۍ سره کېناست، په ښي لاس یې خپل تندۍ ونيو، دهسک په لور یې وکتل.

- ای خدایه! ولې دې زما ژوند دداسې دغمونو او ستونزو په گردابونو کې ایسار کړی دی، ولې راته یوه دحل لاره نه ښیي، زه به نو ترڅو داسې یم، ای الله یوا احسان خور ابادې وکړه، هغه څه راته راکړه چې تايې هر مخلوق ته دور کولو ژمنه کړې، خو نن زه درنه خپل هغه حق له وخته دمخه غواړم.

ای پاکه خدایه ماته مرگ راکړه، زه نور په دې بدرنگه نړۍ نه غواړم قدم کېږم، دانوڅومره له بدمرغيو ډکه دنیاده.

همداسې يې پورته کتل، له ځان سره يې خبرې کولې چې د کتابخانې دروازه ټک ټک شوه، ځواب يې ورنکړ.

غلام کا کا دروازه نیمه را خلاصه کړه.

- صیب! زه داخل ته راشم؟

- هوډ پروېڅنه کا کا

غلام کا کا څه ونه ویل د چایو پیاله چې له یو چاکلیټ سره په شیشه یي قاب کې ایښودل شوې وه په میز یې کېښوده او له کتابخانې ووت، اکرام مخ کې ایښی مېز په زوره په سوک وواهه، نږدې وه پیاله ترې چپه اولاندې وغورځوي، همداسې یې چپ طرف الماری نه یو کتاب راکش کړ، دامریکايي لیکوال ډیل کارنگي لخوا لیکل شوی (د ژوند لار) کتاب وو چې پښتو ته ژباړل شوی وو، د کتاب د منځ پاڼې یې پرانیستې، خو کتاب کې ورته د تورو پرځای د زینت ښکلې څهره ښکارېده، چې دامهال ډېره غمجنه اوله یو دنیا فکرونو سره یې دده سترگو ته کتل.

- او وفف گرانې دلته هم ته یې؟

بیایي شروع وکړه، زه نوڅه وکړم، اخر څه وکړم، ماته خو هېڅ چل نه راځي، زه څنگه تر تا در ورسېږم.

ای خدایه چې مینه او محبت دې پیدا کړه نو داپښتودې ولې ورسره
پیدا کوله.

سپینې او ښکې یې په مخ روانې شوې، دازه په خومره سخته ازموینه
کې راگیریم، بیا به یې وویل.

په ما پسې بلا چې زینت به څنگه وي ویل یې چې نن سبا یې دواډه نېټه
هم ټاکل کېږي، چې څه به شوي وي، دا دوه ورځې مې ورسره خبرې هم
ندي کړي.

زینت ورته ویلي و چې اوس ورته له ده سره خبرې ډېرې گرانې شوې
دي ځکه چې ټول دواډه په اړه خبرې کوي، څوک دنجلۍ لپاره
لباسونه، فرش او ظرف اخلي، څوک دهلک لپاره او څوک دمېلمنوپه
اړه خبرې کوي.

ددې لپاره چې اوس زینت له پخوانه یوڅه ښه شوې وه، ناروغي یې هم
ښه وه، خسرگنۍ یې هم بېړه کوله چې اینګور تر کوره کړي، خاوند یې
هم ډېر ورته وار خطا وو.

اکرام پیاله خولې ته پورته کړه خولایې ورنه غږ نه وو کړی، چې
موبایل یې وشرنگېد، بېرته یې پیاله له قاب نه اخوا په میز کېښوده
، موبایل یې وکوت گوري چې د زینت زنگ دی.

داخو زینت ده، کاش چې بد زیر راته ونه لري، نوریې نو هېڅ توان نلرم.

زړه نازړه يې د تائيد تنی کپکار له.

- هاگرانې ته څنگه يې؟!

- زه ښه يم اکرام او ته څنگه يې؟

- هيله کوم له مادا مه پوښته چې څنگه يم، له سترگو مې اورونه
الوزي، نه پوهېږم څه وکړم؟

- هېڅ مه کوه، ته خبر يې چې راتلونکې پنجشنبه دواډه ورځ وټاکل
شوه؟

- ها! څه وايي؟

- رښتيا وایم، بېگانه هغوی راغلي وو، خبره يې سره وکړه.

اوف زينت! بس يواځې همدا زیری پاتې وو او داغم مې نه لاره چې
کله به له تاسره نور دخبرو کولو اودتل لپاره دليدو چانس له لاسه
ورکوم، دادی داتيگه دې هم په سر راته ونيوله، اوس يې راباندې
راوغورځوه چې ورلاندې شم او بېخي رانه خلاصه شي.

زينت وويل، ولې ته څه فکر کوي چې زه دېره خوشحاله يم؟ ته پوهېږې
چې زما زړه له وينوډک دی؟ او بيا خواته ماويلي وو کنه چې زه
ژوندی نه پاتې کېږم او مرم.

- په دې خاطر چې زينت ته يوڅه روحیه ورکړي ورته ويې ويل:

نوخه وکړو گرانې ته ووايه، تاته خومې په هغه ورځ هم وويل چې رايه
کومه خوابه ولاړ شو، څه وخت وروسته به مشرانوته خبر
ورکړو، گوروبه ورسره چې هرڅه کېدل، خوتا ونه منله.

زينت ورته وويل زه پوهېږم چې ستا خبرې په واک ندي، بس دابه
زموږ قسمت کې ول، اوس غواړم له تاسره يوځل بياهم وگورم که
بيامره شم نو هېڅ ارمان به مې په زړه نه وي، زه په دې ښه پوهېږم چې
تاته به دلته راتلل ډېر مشکل وي، ځکه په دې وروستيو کې ډېر ژر ژر
راغلي اوس به نو په دفتر کې هم درته څوک اجازه نه درکوي
اوستا بهانې به هم نورې خلاصې شوې وي چې هغوی ته يې وکړې.

خو که ته راشې او زه دې ووينم که بيا مېرې کېږم هم ځنکدن خوبه مې
يوڅه آرام وي.

اکرام ورته غوصه شو.

- ته ولې داسې وايي، ته خوبېخي له ژونده نا اميده يې، خير
دی، خدای پاک خومهربانه دی.

زينت په مات زړه وخنډل، هو بېشکه چې مهربانه دی خو په ما اوتا
باندي ندي مهربانه.

کنه وگوره ولې يې زموږ ارمانونه پوره نکړل؟

نو اکرام هيله کوم درنه راشه او زما وروستۍ ارمان پوره کړه.

اکرام ورته وویل بس ته اوس دا خبرې پرېږده زه حتماً درځم، که همدا نن هم راته په دفتر کې ځواب راکوي ورته تیار یم، خوستالیدو ته به درځم.

- ښه نو کله به راځي؟

- که ستا غمونو ونه وژلم نو دسه شنبې په ورځ درځم.

زینت هم سه شنبه مناسبه ورځ وگڼله ځکه په چهارشنبه کېدای شي دلرې ځایونو مېلمانې راشي.

اکرام ورته وویل ښه سمه ده اوس دې خدای مل شه، زه چې در ورسېدم فون درته کوم دلیدو ځای به وټاکو، ته په ځان پام کوه. خدای پامان گرانه ستا دلیدو په هیله.

اکرام سره تنی زور کړه.

ده ته اوس له دفتر نه په کور کې بهانه جوړول ډېر سخت وو، ځکه په یوه میاشت کې څلور ځله ولاړ، هلته به چې په کور کې ترې پوښتنه شوه چې څنگه مخکې خوبه میاشت، څلوېښت شپو کې یو ځل راتلې اوس څنگه هره اوونۍ راروان یې؟

ده به ورته وویل چې دلته په جلال اباد کې چې زموږ د دفتر څانګه ده، دلته یې د ځینو کارونو لپاره مرکزي دفتر را استوي، په دې خاطر چې دی ورته تر نورو ډېر اعتماد یې شخص دی.

کورنی به یې هم باور وکړ.

ددوشنبې په ورځ له دفتر نه درخصتیدو وروسته یې دننگرهار لاره ونيوله، خوځایه لاره هم بنده شوه، دشیپې یوولس بجې کورته ورسېد، ټول ویده وو، ده هم څوک خبر نکړل، له خپل کشر ورور، ساحل سره په حجره کې ویده شو.

ساحل ورباندې پوی نه شو، سهار چې وینس شو گوري ترڅنگ یې بل څوک هم پروت دی خو کمپله کې یې ځان تاو کړی وو پته یې نه لگېده چې څوک دی، له ځان سره یې وویل چې کېدای شي کوم دتره ځوی یې وي.

اکرام چې دشیپې مزل ډېر سترې کړی وو دسهار لمونځ هم ترې قضا شو، اوه بجې وې چې راوینس شو، ساحل مطالعه کوله، چې ده ورباندې اواز وکړه لکه ساحله! سترې مشې.

-وی!! لالا داخوته یې کنه راغی سترې مشې یې ورسره وکړه.

کله راغلی یې؟

-دشیپې ناوخته وه.

-زه خوبه دې را وینس کړی وم کنه.

-هسې مې ولې له خوبه وېستی وې ته هم ټوله ورځ کار کوي سترې به وې.

- ښه کور کې خلک خبر دې چې ته راغلی یې؟

- نه هېڅوک هم ندې خبر.

- ښه څه چې څو چای به هم تیار وي.

دواړه وروڼه کور ته روان شول، انگرې ته چې ننوتل، ماشومانو چې اکرام له ساحل سره ولید نو چیغې یې کړې هلې ګل لالا راغی.

ټولو یې مخې ته رامنډې کړې، راحب چې د اکرام د ورور شفق ځوی وو، له ونې هم ټیټکی و بل دا چې اوس تازه په خبرو راغلی ولکه طوطي میده میده خبرې یې کولې، د اکرام په لمنې پورې ونښت.

- کاکا ماته چیشی؟

(کاکا ماته دې څه راوړي دي؟)

کرام جیب ته لاس کړ لس افغانۍ یې ورکړې.

- هه داواخله تاته مې ډېر شیان راوړي دي خولاندې مې د ابراهیم په دکان کې ایښي، ورشه پیسې ورکړه او شیان به درکړي.

کوچنی خوشحاله دخپلې مور په لور روان شو.

اکرام دمور کوټې ته ننوت له ټولوسره یې روغېړ وکړ، دمور لاسونه یې ښکل کړل، هغې ورته وویل ځویه څنگه په دومره سهار وختي کې راوسېدې خیریت خودی؟

هو مورجاني! خيريت دى، اوس نه بلکې د شپې راغلى يم خودا چې
ناوخته وه، تاسومې په عذاب نکړئ، ډوډۍ مې هم په لاره کې خوړلې
وه، نومې د ابهتره وگڼله چې اوس وگورو.

ټول کېناستل چاى تيار و، په شريکه يې وڅښه.

اکرام خپلې خورخانگې ته وويل که زما جامې وي او اوتو ورباندې
وگرځوې نو ښه به وي په ښار کې يوڅه کار لرم دا جامې مې خبرنې
شوې دي، هغه هم پاڅېده اولاس په کار شوه.

خانگې ورته پوښتنه وکړه لالا، په موټرسايکل څې؟

هو!

هغې ورته په موټرسايکل هم ټوټه ووهله.

يوولس بجې له کوره ووت.

ټولوته يې وويل د بياليدوپه هيله.

اکرام چې له کوره ووت، مور يې لورگانوته وويل:

- نن راته هلک خوشحاله نه برېښېده، خداى مکره کوم مشکل خوبه

ورته نه وي پېښ شوى، د سرخیر دې يې وي.

يوخومي سل ځله ورته ويلي چې په دغه ميراثي موټرسايکل مه

گرځه، زما نه خوښېږي، دا ډېر بدمرغه شى ده، له ډېرو ځوانانو يې

ځوانۍ و خوږې، دهیچا لحاظ نه کوي، یوځل چې له یو شي سره مازې ولگېده بیا حتمي مرگ ژوبله رامنځته کوي.

لورگانو یې په یوه اواز وویل:

بسم الله دې وي، خدای مې دې لالا پلو وي، مورې دعا ورته وکړي، چې پخیر بېرته راشي کورته.

ځانگې وویل نن ماته هم ښه نه ښکارېده، د جامو ورکولو په وخت کې ما هم ترې پوښتنه وکړه، چې لالا! خفه غوندې راته ښکارې، خو هغه وویل چې، هېڅ خبره هم نشته، تاته همداسې ښکارم.

کله چې زه له خونې دباندې راووتم، چا ورته نگ ووايه دهغه نفر خبرې خومې نه اورېدلې، مگر لالامې ورته وویل: ته حوصله په ځای ساته هرڅه به سم شي، زه کور کې یم، اوس درځم.

دمور اندېښنه یې نوره هم زیاته شوه، فشار یې پورته لاړ پرېوته، لورگانو ژر درمل راوړل وریې کړل، اوبه یې پرې وپاشلې، په لږ وخت کې بېرته کېناسته.

اوس هم ډېره ناقراره وه، زړه یې نه صبرېده، لورگانوته یې وویل:

تاسو مایل راوړئ چې زه ورته زنگ ووهم.

ځانگې موبایل ورکړ، شمېره یې ډایل کړه، خوداځواب یې دترلاسه کړ:

- کومه شمېره چې تاسو غواړئ ورسره اړیکه ونیسي، مصروفه ده.

بیایي زنگ ورووا، خود اخل یې زنگ تېرولوسره waiting call
ولیکل، اکرام چې ولیدل دکورشمېره ده ځواب یې ورکړ.

- بلې!

- څو یه ورسېدې پخیر؟

- سلام مورجانې ته یې؟ هو ورسېدم.

- ای څو یه! ته خوبه ښه یې کنه، ماته نن بل ډول په نظر راغلي؟

داکرام زړه چې اوس ډېر کمزوری شوی و، راډک شو، ستونی یې بند
شو، کله یې ویل راځه ښه ډېر ورته وژاړه، چې زړه دې سپک شي، خو
ددې لپاره چې مور به یې له ډېر تشویش څخه مړه شي، په دې خاطر
چې اکرام ډېر ورته گران وو.

دخپلې ژړا دورکولو لپاره یې په تېزه وتوخل، او غولونکې خندا یې
وکړه.

نه نه مورجانې هېڅ خبره هم نشته، روغ رمټ یم، ته هېڅ فکر مه کوه،
کارونه مې خلاصوم، او ډېر ژر درځم پخیر، دعاراته کوه موري!

موري یې وویل تل دې دخدای پاک نظر درباندي وي، دهغه (ج) درحمت
سیور دې په سراوسه.

مننه مورجانې مینه درسره لرم، دخدای پامان.

اکرام چې تردې دمه دخالد په دوکان کې ولاړو، موټرسایکل یې ورته وسپاره، ورته یې وویل چې زه ښار پورې ځم، او بېرته راځم، دخالد دوکان له ښاره یوڅه وتی و، هغه ورته وویل غرمه ده ډوډۍ وخوره بیا ولاړ شه.

خو اکرام نن یواځې د زینت لیدوته ډېر وږی او تېری وو، نو یې ورته وویل:

مننه دادې درباندي قرض وي اوس موږ یم، همداسې روان شو، په یوه سټرینګي ریشکا کې کېناست، ولاړ ښارته اوله ښاره دزینت دوی دکلي په لور.

لومړی ځل وو چې دهغوی کورته ډېر نږدې ورته.

دا هرڅه ورنه هېروو چې کومه ستونزه به ورته پیداشي، څوک به یې وويني، او یا به وشرمېږي.

کله چې کلي ته ورسېد زینت ته یې زنگ وواځه، هغه چې دا کرام دفون په تمه وه، له اوکې سره یې وویل:

- چېرې یې گرانه تاخوزه په انتظار، انتظار مړه کړم.

- زه را ورسېدم، سیده ولاړ دزینت دوی باغ ته، قسمت ورسره یاري وکړه، دروازه خلاصه وه خو باغوان ورڅخه لرې و، څارویوته یې گيا

اچوله، اکرام هغه ولید خودباغوان ورته فکر نه شو چې دی باغ ته ننوت، باغ دکور له طرفه هم دروازه لرله، چې د ترکاری او مېوې شکولو لپاره به یې ورڅه استفاده کوله.

زینت ددې په خاطر چې څوک ورباندې شک ونکړي چې څه کوي باغ ته ځي، خپل کوچنی وراره یې، له ځان سره له لاسه راوښووه او په دې بهانه چې هغه ته چکر ورکوي باغ ته داخله شوه.

داکرام چې ورته فکر شو، بې فکره یې پر طرف وروړوان شو، خو زینت ورته د حوصلې کولو اشاره وکړه.

په داسې حال کې یې دسترې مشي په نیت زینت ته لاس وراوږد کړ چې له سترگو یې یو مخ او ښکې بهېدې.

هغې ورته وویل حوصله پرځای کړه، راځه چې هغې طرف ته ولاړ شو، هلته دگلانو لوړ، لوړبوتی دي ونې هم گڼې دي نو څوک به مونه ویني. همداسې یې وکړل.

گلانونه ورسېدل دواړه یوبل ته مخامخ کېناستل، درد او اومینې خبرې یې پیل کړې.

اکرام خپلې ګوتې د زینت په ګوتو کې ورکړې.

ښه گراني ښې ډېرې خبرې راته وکړه، نن راته هغه خبرې هم وکړه چې غواړې څو ورځې وروسته یې راته وکړې.

زینت ورته وویل:

نه! نن یواځې درته گورم او خبرې نشم کولای، خدای خبر بیاباه دې
وگورم اوکنه.

هسې هم مرم پاتې کېږم نه.

هیله کوم زینت! داسې مه وایه.

ای ساده گۍ! په مینه کې چې دردونه، غمونه، بېلتون، ژړاگانې او
اوبنکې تویول نه وي نوبیا خو خوند نه کوي، هغه چامینه کره او هغه
به لاڅنگه مینه وي چې داشیان پکې نه وي.

زینت په وچواو پتریو نیولیو شونډو په غلي اواز ورته وویل:

هو گرانه ته ښه وایي خو له دومره غمونو گاللو اوز غمولو وروسته
خوبیا وصل په منځ کې وي کنه!؟

ته ماته ویلي شې چې زما اوستاد مینې دې پیوند ته کوم نوم
ورکړو، دې ته څه ډول مینه وایي؟

دوی په خپلو خبرو گرم وو له زینت نه یې وراړه هېرشوی وو، خو شېبې
یې ددې ترڅنګ لوبې وکړې، دا په خپله مینه مسته او مصروفه شوه
کوچنی ماشوم یې نور له سترگو او فکر څخه پناه شو.

هلک په کوچنیو پښو کورته تللی و، دوه بجې وې چې زینت اکرام ته
ووویل:

ښه گرانه هېڅ مې زړه نه کېږي چې له مخ نه دې بل طرف ته وگورم،
او هېڅ مې زړه نه غواړي له دې وروسته له بل چا سره خبرې وکړم.
غواړم گونگه شم.

نو گرانه هسې نه څوک راباندې پوی شي، مړه به مې کړي، دخپل ځان
غم نه راځي.
تابه هم راته مړ کړي.

اکرام چې دزینت له خولې دا خبره په ژړغوني اواز واورېده چې: تابه هم
راته مړ کړي، ټوله دنیا ورته ږنده په نظر ورغله، له زینت نه یې لاسونه
چاپېر کړل، په زړه پورې یې دومره کلکه ونيوله، چې هغې ورته ویل
ډېر زور مه راکوه.

دزینت په اوږه یې مخ ولگوه، یوډبل دزړنو دریا یې ښه په اسانه
اورېده.

دوه درې دقیقې یې همداسې سره نیولي وو، چې زینت هڅه وکړه، ځان
ترې خلاص کړي، اکرام هم دلاسونو حلقه سسته کړه، زېنت ورته
کتل، اوویې ویل:

-گرانه! یواځې له تاسره مینه لرم.

-زه هم یواځې تاسره مینه لرم، ته مې اوله او اخره مینه یې زینت!

زینت یې لا پوره پرې ایښې نه وه چې له خوږلپسې فیرونو سره دواړه
هماغه شان نښتي دځمکې غېږې ته دگلانو په فرش ور پرېوتل، زینت
پرگلانو او اکرام د زینت پر سینه نسکور شو .

د زینت مشر ورور شکېب دوه ضربې نورې هم پرې وچلولې او ددواړو
په وینو یې دباغ گلونه خړوب کړل.

د ليکوال چاپ ته چمتو اثار

★ خبرې مرغلرې (مرکې)

★ د ادب پند غالی (ادبي ټوټې او لیکنې)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library